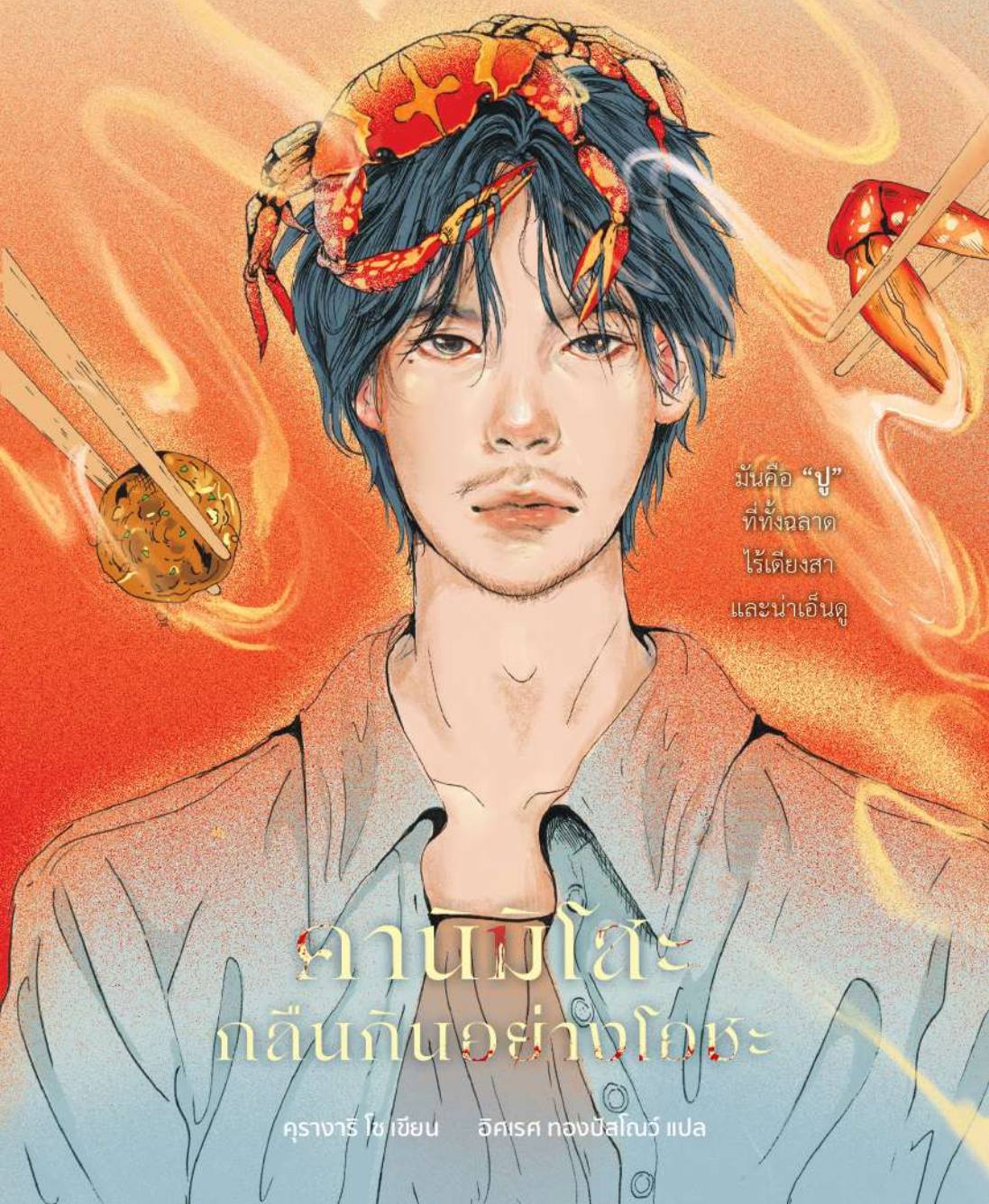

กุ้งทะเล

มันคือ “ปู”
ที่ทิ้งฉลาด
ไว้แต่ียงสา
และน่าเอ็นดู

ถ่านมิโตะ
กลืนกินอย่างโหระ

ครูจางรี โซ เซียน อิศรศ ทองบิลโลว์ เปา

ถ่านมิโสะ
ถดถนถนถนถนถนถน

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

คอรานาริ โซ เฮียน
อิศเรศ ทองปัสโลว์ แปะล

จากใจสำนักพิมพ์

ในโลกที่ความเป็นมนุษย์ไม่ได้วัดกันด้วยลมหายใจ แต่ถูกพิพากษาด้วย “สิ่งที่เลือกจะกิน” และ “สิ่งที่ยอมให้กลิ่นกิน” ขอต้อนรับสู่พื้นที่สี่เทาอันมีมิติของจิตใจ ที่ซึ่งความโดดเดี่ยวและความปรารถนาค่อยๆ แดกพร่าจนเกินเยียวยา...

เมื่อความวิปริตของงามในคราบมิตรภาพ พบ 2 เรื่องสั้นจาก คุรุวงรี ไช ใน “คานิมิโสะ กลิ่นกินอย่างโอชะ” ผลงานระดับรางวัลที่ทำทลายโศดประสาทด้วยการสลักความสยของขวัญลงบนความงดงามได้อย่างน่าสะพรึงกลัว จนถึงขีดสุด

“คานิมิโสะ กลิ่นกินอย่างโอชะ” ความสัมพันธ์วิปริตระหว่างมนุษย์กับสิ่งมีชีวิตที่ควรจะได้รู้เดียงสา แต่มันกลับเรียนรู้ เลียนแบบ และเติบโตอย่างผิดธรรมชาติในเงามืด เมื่อความผูกพันกลายเป็นพันธนาการที่ขมเฝือกลิ่นทั้งตัวตนและศีลธรรม เส้นแบ่งระหว่าง ‘มิตรภาพ’ กับ ‘การเป็นเหยื่อ’ จึงค่อยๆ เลื่อนหายไปในเสียงฉีกกระชากที่แสนเย็บเย็บ

“งานฉาบปกิจดอกลิลลี่” ความรักและความสูญเสียที่ฝังรากลึกลงในซากศพของความทรงจำ จนองกงามเป็นบางสิ่งที่ผิดแผก ความผูกพันที่ดูเหมือนจะอบอุ่นกลับกลายเป็นพิษร้ายที่คอยกลิ่นกินลมหายใจของผู้ที่ยังอยู่ ท่ามกลางกลิ่นหอมของดอกไม้... มีบางอย่างกำลังรอคอยเวลาที่ จะพราวสิ่งสำคัญ

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู ขอเชิญร่วมพิสูจน์รสชาติของความสยของขวัญที่ค่อยๆ ซึมลึกไปกับทุกจังหวะการเปิดอ่าน... ท่ามกลางเสียงขยับก้ามในเงามืดที่คืบคลานเข้ามาใกล้ ในวันที่โลกทั้งใบไม่น่าไว้วางใจอีกต่อไป

“คุณยังกล้าพูดอย่างเต็มปากใหม่ว่า...มีเพื่อนเป็นนุ”

#ไต้ฟูกู ☺

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู

จากใจนักแปล

ในฐานะของหนอนหนังสือแบบจับจ่ายที่อ่านหนังสือได้ทุกประเภท เรื่องแนวสยองขวัญก็เป็นอีกแนวที่ผู้แปลชื่นชอบ ทั้งที่เป็นผลงานของนักเขียนไทยแท้และที่เป็นผลงานแปล ไม่ว่าจะเป็นการ์ตูน นวนิยาย หรือภาพยนตร์ โดยเฉพาะในช่วงปี '80's ที่มีผลงานสยองขวัญออกมาหลายเรื่องและกลายเป็น Cult Classic จนกระทั่งปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นงานนิยายสยองขวัญไทยๆ ของแก้วแก้ว และจินตวีร์ วิวัฒน์ ฯลฯ งานนิยายสยองขวัญของสตีเฟน คิงส์ ราชาหนังสือสยองขวัญ หรือภาพยนตร์สยองขวัญมากมายที่กลายเป็นตำนาน อย่าง Nightmare on Elm Street, Hell Raiser, poltergeist ฯลฯ ก็ได้ผ่านสายตามามากมาย ไม่ว่าจะเป็นในโรงภาพยนตร์หรือจากม้วนวิดีโอ และกลายมาเป็น DVD และ Streaming ในเวลาต่อมา

งานสยองขวัญที่ตีนั้น แม้จะเสพจบไปแล้วก็ยังทิ้งร่องรอยไว้ในจิตใจของผู้เสพ ไม่ว่าจะเป็นความสะเทือนอารมณ์ หรือความหลอน บางครั้งหลอนติดตาติดใจถึงขนาดที่ดูจบกลับมาถึงบ้านแล้ว ก็ยังเหลียวหน้าเหลียวหลังล่อกล่กกลัวว่าผีจะโผล่พรวดออกมาเมื่อไหร่ก็ได้

สำหรับหนังสือสยองขวัญของฝรั่งในยุคปี 80's นั้น มักจะเป็นผีสไตลท์ สิ่งตึงตังที่เรียกว่า Jump Scare ที่หลอกให้สะดุ้งเสียวเป็นส่วนใหญ่ หรือมักเป็นสไตลท์ผีหน้าดำน อย่างพวกซอมบี้ หรือมัมมี่ที่เดินเท็งๆ ตามไม่เลิก ซ่าก็ไม่ยอมตายง่ายๆ การดูหนังสยองขวัญในยุคนั้นก็เลยมักจะเป็นการสะดุ้งกันทั้งโรง แล้วคนดูก็จะมองหน้ากัน หัวเราะกันกร่อยๆ เป็นการบริหารหัวใจที่ได้อย่างหนึ่ง

อย่างไรก็ดี ในช่วงปี 2000's ก็มีหนังสยองขวัญสายพันธุ์ใหม่ที่มาจากญี่ปุ่น นำโดยหนังในตำนานอย่าง The Ring, และตามมาด้วย จูออน และอื่นๆ อีกมากมาย เป็นหนังสยองขวัญสไตลท์หลอนแบบบีบหัวใจที่สร้างอิทธิพล

สั้นสะเทือนไปทั่วโลก และได้ส่งผลต่อภาพยนตร์เอเชีย ทำให้เกิดหนัง
สยองขวัญไทยสไตล์หลอนบีบหัวใจบีบประสาท อย่าง Shutter กดติด
วิญญาณ, สี่แพร่ง, ผีสามบาท ฯลฯ ในที่สุดก็ได้ขยายไปสู่ฮอลลีวูด เกิดเป็น
ภาพยนตร์รีเมคอย่าง The Ring, และ The Grudge ฯลฯ แล้วยังส่งผลให้
ภาพยนตร์สยองขวัญของฮอลลีวูด เปลี่ยนจากหนังผีตุงแช่ที่อาศัย Jump
Scare เป็นหลักในการบิลด์อารมณ์ กลายมาเป็นหนังสยองขวัญบีบประสาท
ที่ต้องห้ามสำหรับผู้สูงอายุและผู้มีหัวใจอ่อนแอไปในที่สุด

สำหรับเรื่อง “KANIMISO” ที่อยู่ในมือของท่านผู้อ่านนี้ อาจจะเรียกว่า
เป็นแนวแฟนตาซีสยองขวัญก็ได้ เพียงแต่ตัวมันเองบรรจุจิตวิญญาณ
แบบญี่ปุ่นเอาไว้อย่างเต็มเปี่ยม เรื่องราวนั้นแม้จะเป็นแนวสยองขวัญ
แต่กลับเต็มเปี่ยมไปด้วยความอ่อนไหว อารมณ์เหงา โหยหาอารมณ์ และ
ความ Nostalgic แบบญี่ปุ่นเอาไว้ อันเป็นเอกลักษณ์งานเขียนแบบญี่ปุ่น
ที่ยากจะพบได้ในงานเขียนสากล

นอกจากนี้ การปลดปล่อยจินตนาการให้ล่องลอยได้อย่างอิสระ
โดยไม่ถูกจำกัดด้วยหลักเหตุผลหรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ใดๆ ก็เป็น
เสน่ห์อีกอย่างหนึ่งของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นวนู
ที่พูดได้ หรือสตรีผู้ปลูกดอกไม้ที่สนทนากับมนุษย์ ผู้อ่านไม่จำเป็นต้อง
สนใจกับความเป็นไปได้ เพียงปล่อยใจปล่อยอารมณ์ไปกับเรื่องราวให้เต็มที่

ผู้แปลขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ไคฟูกุ ที่มอบหมายให้แปลนวนิยาย
เรื่องนี้ หากมีข้อผิดพลาดประการใดในการตีความหรือการแปลก็ขออภัยไว้
ณ ที่นี้ หากผู้อ่านทุกท่านได้สนุกสนานไปกับเรื่องราวและอารมณ์ของนวนิยาย
เรื่องนี้อย่างใกล้ชิดเคียงต้นฉบับได้ ก็ถือว่าเป็นความสำเร็จของนักแปลแล้ว

อิศเรศ ทองปัสเณร์

ฉานิมิโตะ
กลืนกินอย่างโอชะ

เช้าวันรุ่งขึ้นหลังจากคืนฝนดาวตก ผมได้เจอปู่ตัวหนึ่งบนชายหาด
ที่เคลื่อนด้วยขยะและสาหร่ายทะเล

มันเป็นปู่ตัวเล็กๆ

สำหรับคนที่เติบโตมาในเมืองใกล้ชายทะเลจนได้ยินเสียงคลื่น
อย่างผม ปู่ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่หายากแต่อย่างใด แต่เขาขวางข้างที่สองนับ
จากบนลงไปซึ่งกุดด้วน และท่าทางสง่างามขณะใช้กำมัพยทรายเข้าปาก
อย่างเปลิดเปลินนั้นสะตุดใจผมอย่างประหลาด

ปากของมันประกอบด้วยสว่นซ้ายขวาที่สมมาตร

มันเคลื่อนไหวอย่างซับซ้อนและคล่องแคล่วอย่างที่มีมนุษย์ไม่อาจ
เทียบเทียมได้ ขนอ่อนสีน้ำตาลขึ้นเป็นระเบียบ ขณะที่พุกทรายเข้าปาก
ตัวมันก็จะสั่นพลิว ส่งเสียงซ่าๆ เบาๆ จากนั้นทรายที่ปอนเข้าปากก็จะ
กลายเป็นลูกบอลกลมๆ กลิ้งออกมา

ขณะที่ผมเฝ้ามองอยู่ เพียงไม่กี่วินาที รอบๆ ตัวมันก็ถูกห้อมล้อม
ไปด้วยลูกบอลทรายกลมๆ

ดูเผินๆ เหมือนไม่ได้ขยับเขยื้อน แต่ในความเป็นจริง ปู่ตัวนั้นเคลื่อนที่
ไปหลายมิลลิเมตร ผมชะงักตัวแทบจะคร่อมปู่ขณะสังเกตมัน

แล้วจู่ๆ การเคลื่อนไหวของมันก็หยุดก็ก

เกิดความรู้สึกเหมือนกับว่าตาประกอบที่ไว้ความรู้สึกของมันกำลัง
จ้องมองมาอย่างระแวงและสงสัย ทั้งๆ ที่ผมเป็นฝ่ายสังเกตดูมันอยู่
แต่กลับรู้สึกราวกับตัวเองเป็นฝ่ายถูกสังเกตเสียเอง

ผมยื่นหน้าเข้าไปใกล้ มันไม่ยอมหนี ลองลูบดูแห่ยดูก็แล้วยังไม่ยอม
หนีไปไหน

ไม่รู้ว่ามันมีสมาธิแน่นแ่จนลืมอัดตาตัวตนหรือเปล่า เจ้าปู่นั่นจึง

ไม่ได้มีท่าทีสะทกสะท้านเลยสักนิด เสียงคลื่นดังอึงคะนึง ท่ามกลางแสงแดดเข้าสีแสด แผ่นหลังแข็งๆ ของเจ้าสัตว์ขาปล้องตัวนี้ ดูราวสูงส่ง ยากที่จะลวงละเมิด

ผมยื่นมือออกไปหาปูตัวนั้น ใจก็คิดว่ามันคงจะไม่ป็นขึ้นมาหรอกน่า แต่มันกลับไ้ขึ้นมามาบนฝ่ามือโดยอัตโนมัติอย่างไม่ลังเล ดวงตากลมรีสีดำลึนๆ น้ำขึ้นนั้นแฝงความน่ารัก ดูราวกับว่ากำลังมองอะไรอยู่ แต่ขณะเดียวกันก็เหมือนกับไม่ได้มองอะไรเลย

ผมประคองปูในฝ่ามืออย่างทะนุถนอม ย้อนกลับมาบ้าน ใจก็คิดว่าเก็บของเล่นสนุกๆ ได้ แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าตัวเองกำลังทำเรื่องไร้สาระอะไรก็ไม่รู้

เมื่อกลับถึงบ้าน พ่อกับแม่ออกไปทำงานแล้ว เขาทำงานกันทั้งคู่ ออกจากบ้านตั้งแต่เช้าเจ็ดโมงครึ่ง แล้วกลับบ้านตอนหนึ่งทุ่มเป๊ะซ้ำๆ กัน ทุกวันเป็นกิจวัตร

พ่อกับแม่เอาการเองจนถึงขนาดนั้น แต่ผมกลับตรงกันข้าม เปลี่ยนงานมาแล้วไม่รู้ว่ากี่ที และตอนนี้ก็ไม่มีการทำ เคยโดนพ่อแม่ตักเตือนว่า ดึกๆ ตื่นๆ อย่าออกไปเดินเตร็ดเตร่ ก็เลยปฏิบัติตามด้วยการออกไปเดินโต้เต้ตอนเช้าตรู่แทน ก่อนจะง่วงนอนจนกลายเป็นนิสัย

พ่อกับแม่เป็นคนดีงาม จนยากจะเข้าใจว่าพวกเขายังรักษาความดีงามแบบนั้นไว้ได้อย่างไร ในโลกที่เต็มไปด้วยความเสื่อมทรามน่าขยะแขยงแบบนี้

ถ้าเจอของตกก็จะเอาไปส่งป้อมตำรวจ ถ้าเห็นจักรยานล้มอยู่ก็จะช่วยยกตั้งให้ ถ้าเจอคนที่กำลังมีปัญหาหกล้มก็จะเข้าไปทักทาย พยายามช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ ระหว่างชื่อของ บางทีก็ถูกคนไม่รู้จำมักจีเข้ามาทักทาย มาบ่นเรื่องไม่เป็นเรื่อง ก็รับฟังอย่างยิ้มแย้ม ปล่อยให้คนอื่น

ปนจนจุใจ พ่อแม่มีความเป็นกันเองแบบนั้นติดตัวมาราวกับเป็นเรื่องธรรมชาติ ความคิดที่ว่าผมไม่ได้สืบทอดสิ่งดีๆ มาเลย ทำให้รู้สึกท้อแท้ ลึนกำลังใจในบางคืน

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเค้ายังไม่ตำหนิติติงลูกชายที่ไม่อาจจะอยู่หนึ่งๆ เป็นสุขในที่เดียวได้ กลับแสดงความใจกว้างราวกับพ่อแม่คนที่ปกป้องลูกน้อย “พ่อกับแม่รู้ว่าแกพยายามแล้ว ค่อยๆ หาสิ่งที่ชอบไปเรื่อยๆ เกอะไม่ต้องใจร้อน”

แม้ผมจะไม่ถึงกับขาดความมานะพยายาม แต่ก็ไม่ได้อดสาหะอย่างเอาเป็นเอาตายเหมือนกัน

ถ้าผมอยู่ในฐานะของพ่อกับแม่ แล้วเกิดมีลูกอย่างตัวเอง ผมก็คงจะรำคาญแยะเหมือนกัน ลูกชายที่อายุปาเข้าไป 20 กว่า เป็นคนคาดเดาไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่ จะทำงานก็เฉพาะตอนที่มึนอารมณ์ ตอนที่ไม่มีกะจิตกะใจก็จะเอ้อระเหยลอยชายอยู่กับบ้าน

เพื่อเตรียมที่อยู่ให้ผม ผมก็เลยยกตู้ปลาในห้องไปสวนน้ำทิ้งในสวน แล้วเอาไปล้างในห้องน้ำ คงเพราะปล่อยิ่งเอาไว้นาน ตะใคร่เลยจับเป็นเมือกลิ้นๆ

ตอนนี้ปลาเขตร้อนหลากสีคงกำลังตื่นกระแदๆ อยู่กลางดินในสวนกระมัง พอคิดแบบนี้ ผมก็ผุดรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมขึ้นมา จ้องมองเปลวเทียนที่พลิวไหวพลงจินตนาการฟุ้งซ่าน นึกภาพเปลวไฟขณะที่เผาผลาญมนุษย์หรือบ้านเรือนพลงเปล่งสีสน่านำพรันพริ้ง ตีมด้าอยู่คนเดียวราวกับบุคคลที่มีจิตใจวิปริตก็มีปาน

ในบรรดาปลาเขตร้อนที่กำลังจะตายนั้น มีปลาสายพันธุ์หายากที่ผมต้องแสวงหาไปทั่วสารทิศกว่าจะได้มา แต่ทันทีที่ได้มา ความยึดติดก็เหือดหายไปทันที ตอนนี้ ฟูที่นอนหนึ่งไม่กระดุกกระดิกราวกับกำลังทำสมาธิ อยู่ตามลำพังในอ่างล้างหน้าดึงดูดความสนใจกว่าเยอะเลย

ผมจับปูใส่ลงไปในตัวปลาที่ใส่ทรายกับน้ำทะเลไว้นิดหน่อย แล้ววกไปวางในห้องส่วนตัว ตอนแรกมันดูท่าทางลนลานเล็กน้อยสักช่วงหนึ่ง ในที่สุดมันก็คงจะคุ้นเคยเริ่มปั้นลูกบอลทรายเงิบๆ บางคราวก็พ่นฟองปุ่ๆ พลังพืชร่ายเข้าปากอย่างเพลิดเพลิน แม้ผมจะรู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย แต่ก็สบายใจทีนานๆ จะได้ออกกำลังกายกับเขาบ้าง แล้วก็เลยเข้าไปในครัว

หน้าร้อนใส่ชุดดำเรีจรูแบบด้วยที่ซื้อตอนเอาไว้ รอห่านที่ ระวังนั้น ก็ไปคันดูเร็วๆ ในตู้เย็น ไม่รู้ว่าเพราะนิสัยแม่ไม่ชอบซื้อของเก็บไว้เยอะๆ ในตู้เย็น หรือว่าเป็นวันก่อนเงินเดือนออกก็เลยไม่มีอาหารที่พอจะเป็นเรื่องเป็นราวเลย

ผมเหยาะเครื่องปรุงเจ็ดรสลงไปไม่อันในอุ้งที่กำลังส่งควีนจุกแล้ว ยกใส่ถาด ของเพิ่มเป็นเครื่องเคียงก็มีใส่กรอกปลาที่ทิ้งไว้มุมชั้นวางของ นานจนจวนจะลืมนอยู่แล้ว กับน้ำอัดลมที่แช่เย็นกำลังดี ถึงจะได้สารอาหารไม่ครบ หรือจะมีโซเดียมเยอะเกินไปก็ช่างเถอะ อาหารนะแค่ให้อิ่มท้อง เข้าไว้ก็พอแล้ว จะขออะไรไปมากกว่านี้ก็งั้นไปเถอะ

ทันทีที่ยกอาหารชุดพอมีพอกกินกลับเข้าห้องตัวเอง ผมก็ล้มผ้าใส่ได้ถึงสายตาประหลาดๆ เป็นสายตาที่สื่อความหมายได้โดยไม่ต้องพูดจาให้มากความ ผมเหลือบมองไปโดยไม่ได้เจตนา และสิ่งที่อยู่ตรงนั้นก็คือตู้ปลาที่เพิ่งจะยกเข้ามาไว้เมื่อ

ผมตกตะลึงตาค้าง

ผมเข้าไปในครัวแค่ลืบทว่านาที่ ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้น เจ้าปูนั้นก็ปั้นลูกบอลทรายเกลื่อนเต็มตู้กระทั่งไม่เหลือช่องว่าง

ภาพของวัตถุทรงกลมนับไม่ถ้วนที่เกลื่อนกลาดอยู่ในพื้นที่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า นั้น เป็นทัศนียภาพที่แปลกประหลาด ถ้าให้เปรียบก็เหมือนฝูงแมลงเต่าทองในช่วงฤดูหนาว หรือโคโลนีของราในจานเพาะเชื้อที่ทิ้งไว้สองสัปดาห์

นั่นคือผลงานของปูที่มีความยาวลำตัวแค่ 5 ซม. วนเวียนหาอาหาร

ไปทั่วในขอบเขตที่ถูกจำกัด ปู่กำลังใช้ตาที่ปู่ดโปนจ้องมองมาทางผม โบกกำมผ่านผนังตู้อะคริลิก

ผมไม่สนใจแม้แต่จะเปิดทีวีที่ปกติจะเปิดทิ้งไว้เป็นนิสัย ลงมือกินอาหารข้างๆ ปู่ สูดเส้นอุด้ง พยายามไม่ให้เกิดเสียง เพราะรู้สึกกระอักกระอ่วนที่จะนั่งกินโซ่วต่อหน้าปู่ที่มีท่าทางหิวโหยอย่างเห็นได้ชัด

ปู่แกว่งกำมทั้งสองข้างไปมาอยู่หลายครั้งราวกับกำลังโบกธงชุมนุมประท้วง ดูราวกับจะโบกมือส่อเจตนาอะไรสักอย่าง แต่แล้วปู่ฯ มันก็ชะงักราวกับเพิ่งนึกขึ้นได้ แหวกลูกบอลทรายไปข้างๆ ลงมือพুষทรายข้างได้เข้าปากอย่างชะม๊กเขม่น กรองเอาเฉพาะอินทรียวัดตุ ตะล่อมทรายที่ไม่ต้องการเป็นลูกกลมๆ แล้วถ่มออกมา

ใจหนึ่งผมก็รู้สึกที่ไม่เห็นจำเป็นจะต้องปั้นเป็นลูกบอลเลย แต่ก็เข้าใจได้ว่าทรายที่ถูกปั้นเป็นลูกบอลนั้นไม่มีสารอาหารเหลือแล้ว ดูเผินๆ แล้วเหมือนจะทำเรื่องวุ่นวายโดยใช่เหตุ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันใช้วิธีที่มีประสิทธิภาพ สิ่งมีชีวิตขนาดเล็กนั้นจะชาญฉลาดโดยสัญชาตญาณ

ไม่รู้ว่ามีคนจะรู้ตัวว่าผมกำลังมองอยู่หรือเปล่า เจ้าปู่ฯนั้นก็เลยแกว่งกำมอุตุตุขึ้นมาอีก ท่าทางฮึดฮัดน่ากลัวเหมือนกำลังบอกไปว่าต่อให้ต้องแกว่งจนกำมหลุดทั้งสองข้างซ้ากัมียัน พอผมกินอุด้งหมดถ้วย ค่อยรู้สึกเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาหน่อย ทว่าก็ไม่อาจจะมองข้ามทำที่นั่นได้อีกต่อไป ลูกตาของมันที่ควรจะได้ความรู้สึกจ้องเขม็งมาที่มือผม ผมหลุบตาลงมองไส้กรอกปลาที่เพิ่งจะแกะห่อออกเมื่อกี้

“...จะขอจ้ในระอะ”

ผมผลอหลุดปากออกมาทั้งๆ ที่ไม่น่าจะสื่อกันเข้าใจ

ปู่แกว่งกำมพัลวันกว่าเดิมราวกับแสดงการยอมรับ ผมนึกสนุกขึ้นมาของแบบนี้ไม่น่าจะเหมาะกับร่างกายของเจ้านี้หรอก แต่ลองกันนิดหน่อยจะเป็นไรไป ผมกัดไส้กรอกปลาออกมาชิ้นหนึ่งแล้วโยนลงไปใต้อูปลา

ราวกับกำลังรอจังหวะอยู่ ฟูปราดเข้ามาคว้าไส้กรอก อ้าปากที่ประกบกันอยู่ออก ชม้พิเศษเนื้อสีชมพูอย่างขมิขมัน แล้วในที่สุดมันก็ถ่มวัตถุที่เคยเป็นไส้กรอกปลาลอกมาในลักษณะเดียวกับลูกบอลทราย เป็นลูกชิ้นเนื้อกลมๆ ที่สีชมพูจางกว่าเดิม แล้วมันก็แกว่งก้ามอีกราวกับจะโวยวายว่ายังไม่สาสมใจเลย

หรือว่าเจ้านี้กินได้ทั้งพืชและสัตว์

ผมคิดว่ากระเป๋าสตางค์ ผ่นออกจากบ้าน

วิ่งจืดเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ตเจ้าประจำที่อยู่ห่างจากบ้านในระยะปั่นจักรยานราวสิบนาที หยิบของกินชิ้นแล้วชิ้นเล่าใส่ตะกร้าชอปปิง ทั้งแอปเปิล แครร์รอต ต้นหอม พริกหยวก พริกชี้ฟ้า เต้าหู้เนื้อหยาบ ลูกชิ้นปลาชิคูวะ น่องไก่ ปลาทุญ์ปุ่นขนาดเล็กที่ติดสติ๊กเกอร์ลดราคา 2 แพ็ก แล้วก็ซื้อกระดาษทิชชูลดราคาพิเศษมาด้วย เพราะเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าที่ซื้อสต็อกไว้จวนจะหมดแล้ว

ไอ้ความใส่ใจนิดๆ หน่อยๆ อย่างการซื้อกระดาษทิชชูไว้ให้นี้แหละ จะช่วยให้การใช้ชีวิตในแต่ละวันง่ายขึ้นอีกเยอะ พ่อแม่ของเรานั้นมีแนวโน้มที่จะพยายามมองหาข้อดีในตัวของคุณอยู่แล้ว ต่อให้เราจะเอาแต่เอ้อระเหยไปวันๆ แต่ถ้าหากทำให้พวกเขาคิดว่าเราเป็นเด็กดีมีน้ำใจที่เป็นห่วงเป็นใยพ่อแม่ มันก็ดีต่อสุขภาพจิตของทั้งสองฝ่ายมิใช่หรือ

พอกลับมาจากซื้อของ ผมก็ได้ยินเสียงก๊งก๊งดังมาจากชั้นบน เป็นเสียงกระแทกเบาๆ ตอนแรกก็นึกว่าขโมยเข้าบ้าน แต่ถ้าเป็นขโมยจริงมันก็น่าจะระวังไม่ให้เกิดเสียง และถ้าได้ยินเสียงเปิดปิดประตูบ้าน มันก็ควรจะชะงักไม่กล้าเคลื่อนไหว

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเจ้าของเสียงก็ต้องเป็นปู่ตัวนั้นแหละ พอมันเห็นผมเข้าก็ผ่นแผลบขึ้นมาอยู่บนทรายราวกับเป็นบ้าไปแล้ว

เพิ่งจะเก็บมาแค่นี้ก็ชั่วโงม ก็แสดงท่าทีต้อนรับกันอย่างโจ่งแจ้ง

ถึงขนาดนี้เสียหรือ

แม้จะนี่กระแวงสงสัยอยู่บ้าง แต่พอเห็นสิ่งมีชีวิตที่พยายามจะแสดงความเข้าอกเข้าใจกันและกันให้แก่ตัวเอง ความรู้สึกรักใคร่เอ็นดูก็ผุดขึ้น จะให้มันต้องรอหรือก็ลำบากใจ แต่ครั้งจะเข้าครัวไปหั่นเสียบก่อนก็ซีก็เกียด ผมงก็เลยโยนเนื้อน่องไก่ทั้งชิ้นลงไปในตู้ปลา

การเคลื่อนไหวอย่างปราดเปรียวของเจ้าปูในตอนนั้น!

การเคลื่อนไหวดูราวกับแมงมุมไม่มีผิด ท่าทางที่มันตะครุบเนื้ออย่าง ตะกละตะกลาม เต็มไปด้วยความยินดีอย่างไร้เดียงสา แสดงให้เห็นถึง กิจกรรมการดำรงชีพดั้งเดิมอย่างที่มีมันเป็น

ปากซ้ายขวาสมมาตรกันฉีกขยับขึ้นเนื้อ ส่งเสียงเบาๆ ขณะที่ดูดสารอาหาร สารอาหารนั้นก็คงจะละลายผสมอยู่กับน้ำกระมัง หลักฐานก็คือ เศษเนื้อที่ปูดูดแล้วและถ่มออกมาเป็นลูกกลมๆ นั้นจะแห้งผากแทบไม่มีน้ำเหลืออยู่

ความเจริญอาหารของปูนั้นรุนแรงจนน่าทึ่ง แค่วาวๆ สามสิบนาที น่องไก่ทั้งชิ้นก็กลายเป็นลูกบอลเนื้อ หลังจากนั้น พอผมงโยนปลาทุ๋นปูลงไปตัวหนึ่ง แล้วก็โยนตามไปอีกตัว เจ้าปูก็กินปลาตัวแล้วตัวเล่าอย่าง ไม่รู้จักเบื่อ เมื่อให้จนหมดแพ็ก ผมงก็ชักจะกลัวๆ ขึ้นมาก็เลยเลิกให้ เจ้าปูโบกกำมืออีกรอบ ราวกับจะทวงว่าไม่มีอีกหรอ

พอลองให้เต้าหู้ หลังจากทะาะไปนิดหน่อยก็เมินหนีไปทันที ท่าทางคงจะไม่ถูกใจ กระทิบเท่าถี่ๆ หลบลูกตาเข้าไปในกระดอง

“อะไรกัน เต้าหู้น่ะอร่อยนา ถึงจะไม่ถูกปากก็เหอะ ทำท่าทางแบบนี้ มันก็เกินไป”

ผมงพูดกลางหัวเราะพลางกับเจ้าปู มันยื่นเฉพาะตาขาวออกมาจากกระดอง จะพอใจหรือจะอดใจกันแน่ก็ไม่รู้เหมือนกัน จึงพับขานอนลงไปบนพื้นทราย กระดองขยับเบาๆ ขึ้นๆ ลงๆ ดูเหมือนจะหลับไปแล้ว ผมงก็เลย

กวาดเก็บลูกบอลกลมๆ ที่กระจายอยู่ตรงโน้นบ้างตรงนี้บ้าง โดยระวังไม่ให้ไปรบกวนการนอนหลับของมัน

พรุ่งนี้ไปทะเลอีกที ไปหาทรายสะอาดๆ มาเติมหน่อยดีกว่า

รู้สึกอารมณ์ดีอย่างที่นานๆ จะเป็นสักที การต้องมาพะวักพะวนกับสัตว์เลี้ยงเพื่อความเพลิดเพลินที่ต้องดูแลใกล้ชิดนั้นเป็นวิธีแก้เบื่อที่ได้ผลชะงัดสำหรับคนว่างงาน ผมเข้าไปในครัวอย่างรำเริง ขณะกำลังจะเทลูกบอลเนื้อทิ้งลงไปในตะแกรงกรองเศษอาหารตรงอ่างล้างจานก็บี้งไอเดียขึ้นมา

“ไอ้เน่ กินได้หรือเปล่านะ”

เย็นวันนั้น เมนูขึ้นโต๊ะของบ้านเราก็คือลูกชิ้นเนื้อทอดซอสผัดขี้หนู กับปลาทุญี่ปุ่นทอดราดซอสเปรี้ยวหวาน พ่อแม่ผมไม่มีทางรู้ว่าเศษเนื้อน้องไก่ที่ปู้กินแล้วจะกลายเป็นอาหารขึ้นโต๊ะไปได้

เพื่อเพิ่มความฉ่ำให้เนื้อที่แห้งผาก ผมเลยผสมเนื้อนั้นเข้ากับเต้าหู้ นวดให้เข้ากัน แล้วทอดจนกรอบ ซึ่งพ่อกับแม่ก็กินอย่างยินดี ชมเปาะว่าออกจะจี๊ดๆ ไปหน่อยแต่ก็อร่อยดี ส่วนผมเองนั้นกินแต่ผัดเปรี้ยวหวาน ไม่ได้แตะต้องลูกชิ้นเนื้อนั้นเลย

กินอาหารเย็นเสร็จ พอลับห้องของตัวเอง ผมก็เริ่มสังเกตปู้ตัวนั้น

กระดองสีองุ่น — น้ำตาลเข้มอมม่วงที่มีส่วนนูนส่วนนูน ขาที่พอพับแล้วก็ดูเล็กงออีกระดับ ตรงข้อต่อที่กุดตัวของขาขวาข้างที่สองนับจากด้านบนนั้นมีรูกลมวงสีงาช้างอยู่ ด้านในของรอยนูนเรียบๆ นั้นแคบลงเป็นทรงกรวย มีรูเล็กเข้าไปในร่องกาย

พอนึกภาพว่าถ้าเอาไม้จิ้มฟันแหย่เข้าไปตรงนั้นก็คงจะมีของเหลวใสๆ ไหลซึมออกมา รู้สึกงุ่นง่านพิลึกๆ ขึ้น เหมือนสมัยเด็กๆ ที่เคยดึงขาแมลงเล่น แม้ในความเป็นจริงจะไม่ได้ทำ แต่ใจก็อยากจะลองดู

ปู้หลุนัยน์ตาประกอบของมันเข้าไปในกระดอง หลับปู้ พอแหย่เบาๆ มันก็เหมือนจะกระดกนัยน์ตาขึ้นมา แต่แล้วก็หลุบกลับเข้าไปในกระดอง

อีกครึ่งราวกับจะอดทนระอาใจ เวลาที่่วงนอนไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดไหนก็เหมือนๆ กันนะแหละ มันขยับขาว่ายน้ำครั้งเดียวแล้วก็หลับต่อ เก็บได้ของเล่นน่าสนุกมาจริงๆ นะแหละ แบบนี้คงจะหายเบื่อไปสักพัก แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ หลายสัปดาห์ผ่านไปผมก็คงจะเบื่อหน่ายเช่นเคย ผมรู้นิสัยเย็นชา ซึ่เบื่อของตัวเองดี

เบื่อขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ค่อยเอาไปคืนลงทะเล หรือจะฉีกเป็นชิ้นๆ ทิ้งไปเลยก็ได้

ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่ได้ใจกล้าพอจะมาสิ่งมีชีวิตที่มีเลือดแดงๆ แต่ผมกลับเกิดความคิดเช่นนั้นขึ้นมา รากเหง้าของพฤติกรรมที่คนเราเอาสิ่งมีชีวิตมาเลี้ยงนั้น แท้จริงแล้วถูกครอบงำไว้ด้วยความรู้สึกอยากควบคุมบังคับและความมั่นใจว่าสามารถสั่งให้มันตายเมื่อไหร่ก็ได้ อย่างน้อยผมเองก็เป็นเช่นนั้น ดังนั้นผมจึงเลือกเลี้ยงเฉพาะสิ่งที่ถ้าเกิดจะต้องต่อสู้กันขึ้นมาละก็ผมจะเป็นฝ่ายชนะอยู่ดี

ยกตัวอย่างเช่น ปลาที่ผิวเมือกลื่นและไม่มีฟัน หรือสิ่งมีชีวิตคล้ายๆ แมลงที่จับมาแยกชิ้นส่วนได้อย่างง่ายดายตามตัวอักษรนั้น เราจะพิชิตเสียเมื่อไหร่ก็ได้ สิ่งมีชีวิตกระจัดย่อยและเปราะบางที่เพียงแคเหยียบแปดที่เดียวก็ไม่อาจจะดำรงชีวิตต่อไปได้นั้น เคยถูกผมเหยียดพยายามว่าสัตว์พวกนี้ไม่มีทางที่จะทำให้ผมมีความรู้สึกรักใคร่ผูกพันกับมันได้หรอก

กว่าจะรู้ว่าความคิดเหล่านี้มันผิดพลาด ก็ออกจะกินเวลานานเกินไปหน่อย

ปูดัวนั้นโตขึ้นเรื่อยๆ

ในเวลาสองเดือนมันลอกคราบสามครั้ง แต่ละครั้งก็ค่อยๆ โตขึ้นหลายเซนติเมตร กระจ่างนั้น รอยบุ๋มสวยๆ ตรงข้อต่อขาที่กุดตัวของมันก็มีตุ่มเล็กๆ สีคล้ายสีกระดองงอกออกมา

ตอนแรกผมก็ระแวงว่าอาจจะเป็นเนื้องอกอันตราย หรือไม่ก็เป็นพวกเชื้อราเลวร้ายที่เป็นปรสิตอยู่บนตัวของปู แต่พอลองเช็กข้อมูลก็รู้ว่าแค่ขาใหม่กำลังจะงอกออกมา และปูก็เจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ โดยสวัสดิภาพ มีเรื่องหนึ่งที่ผมไม่เข้าใจ บางครั้งเจ้าปูนั้นจะพองตัวราวกับลูกโป่งจนโตขึ้นเป็นเท่าตัว แล้วก็หดตัวลงราวกับลูกโป่งปล่อยลม ลดลงไปขนาดเท่าเก่า

ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยใช้ชีวิตร่วมกับสัตว์ตระกูลเปลือกแข็งมาก่อน ก็เลยเดาไม่ออกว่ามันเป็นแบบนี้ด้วยสาเหตุใด แม้จะคิดว่าออกจะเป็นพฤติกรรมที่ผิดธรรมชาติสำหรับสิ่งมีชีวิตบนโลก แต่มันก็เป็นสัตว์ทะเลที่แฝงความสามารถบางอย่างที่คนเรายังไม่ล่วงรู้ และก็คงจะยังมีอีกมากมายหลายเรื่องที่คาดเดาไม่ออกด้วยภูมิรู้ของผม ผมก็เลยเพิกเฉยไม่สนใจเสีย

แต่ดูเหมือนว่ายิ่งเกิดเรื่องราวที่เกินเลยขอบเขตสามัญสำนึกของผม ผมก็จะยิ่งทวีความผูกพันกับเจ้าปูนั้นยิ่งขึ้น ซึ่งมันก็ยังคงโบกก้ามไปมา แสดงอารมณ์ความต้องการอย่างแจ่มชัด ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจนถึงขีดสุด บางครั้งก็แสดงความยินดี แต่บางครั้งก็แสดงความไม่พอใจ

เวลาจะทำความสะอาด แค่เรียกคำเดียว มันก็เงยมาบนมือแต่โดยดี และระหว่างที่ผมเอาตู้ปลาไปล้างในอ่างอาบน้ำ มันก็จะพ่นฟองปุดๆ รอยอยู่ในอ่างล้างหน้าอย่างเชื่องพริ้ว ตอนแรกที่ได้ยินเสียงน้ำฝักบัว มันก็แสดงท่าที่ตกอกตกใจอยู่เหมือนกัน แต่ในที่สุดก็เหมือนจะชินไปเอง

พอชวนว่า “กลับกันหรือยัง” มันก็จะโบกก้ามครั้งหนึ่ง แล้วก็พับก้ามกลับ เคลื่อนตัวในแนวระนาบขึ้นมายังมือที่ยื่นออกไปหาอย่างไม่ลังเล

เห็นท่าที่แบบนั้นแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่าถ้าส่งคลิปปไปอกรายการสัตว์โลก
ก็คงจะฮากันไม่น้อย

น่าแปลกที่ดูเหมือนปุ๊จะชอบเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ส่งเสียงได้อย่าง
ทีวี โทรศัพท หรือชุดเครื่องเสียง พอเปิดเสียงดนตรี มันก็จะแกว่งก้าม
เป็นจังหวะสั้นๆ ตามเสียง แต่พอผมสังเกตเห็นท่าที่นั่นแล้วหันขวับไปมอง
มันก็จะชะงักหยุดแกว่งก้ามไปที่ไหนที่ราวกับรู้สึกกระอักกระอ่วน

จริงๆ แล้วเราจะสื่อสารกันได้ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ไม่สิ หรือว่าเจ้านี้
มันเจตนาแอบสังเกตการณ์ผมอยู่แล้ว

ความคิดคำนึงที่บอกไม่ถูกว่าเป็นความวิตกหรือความคาดหวังผ่านไปมา
ผมลองเคาะตุ้ปลาก็อกๆ แล้วมันก็เคาะกลับมาจำนวนครั้งเท่ากัน ผมเคาะไป
ห้าที่มันก็เคาะกลับมาห้าที่ เคาะไปแปดที่ก็เคาะกลับมาแปดที่ ลองซ้ำๆ
อยู่หลายครั้ง มันก็เคาะกลับมาอย่างแม่นยำเสียจนน่าตกใจ ผมชักจะหวาดๆ
ขึ้นมาทีละเล็กละเคาะ เจ้าปุ๊ก็ดูเหมือนจะหมดความสนใจ ผละจากผนังตู้
กลับไปโบกก้ามตามจังหวะดนตรีอีกครั้ง ผมรู้สึกราวกับว่าได้ยินเสียง
ฮัมเพลงเบาๆ จากที่ไหนสักแห่ง และชีวิตของผมกับปุ๊ก็ดำเนินไปอย่าง
ประหลาดๆ แต่ก็มีความสุขเช่นนี้เอง

ตั้งแต่เริ่มเลี้ยงปุ๊ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นหลายอย่าง

เรื่องที่ใหญ่ที่สุดก็คงจะเป็นการเปลี่ยนจังหวะชีวิตจากคนกลางคืน
ถึงแม้จะไม่ถึงกับเรียกว่าเป็นคนตื่นเช้า แต่ก็กลายเป็นคนกลางวันได้
ซึ่งจะว่าไปแล้วก็เพื่อตอบสนองความเจริญอาหารไม่บันยะบันยังของเจ้าปุ๊
นั่นแหละ ผมก็เลยจำเป็นต้องชะงักเข้มนหางานชั่วคราวทำ

ผมทำงานใช้แรงงานอาทิตย์ละ 5 วัน ตั้งแต่บ่ายสามจนถึงสามทุ่ม
เพราะรู้จากประสบการณ์ในอดีตว่าตัวเองทำงานใช้สมองไม่ไหว

สมัยที่ทำงานเป็นพนักงานขายทางโทรศัพท์ได้เงินเดือนเดียว ก็ต้อง
ประสาทเสียกับท่าที่โหดๆ ของหัวหน้า ต้องลับสนกับคำพูดบอกรัดคอไปที่

ของลูกค้าที่อยากจะวางสายไวๆ การกดดันกันระหว่างเพื่อนร่วมงานที่แย่ง
ค่าเปอร์เซ็นต์อย่างเอาเป็นเอาตาย นั่งหันหน้าเข้าหาโต๊ะทำงานที่กั้นคอก
เป็นแถว ไม่ต่างจากกรงในฟาร์มไก่

ถ้าจะต้องเจอแบบนี้อีกละก็ ขอเลือกงานกรรมกรใช้แรงงานที่ยังจะ
เข้ากับนิสัยมากกว่างานที่ทำในห้องเย็นนั้น แม้มันจะเย็นจนจะแข็งตาย
ก็จริง แต่หัวใจไม่ได้เยือกแข็งตามไปด้วย

ความเจริญอาหารของหมูถึงขั้นที่ชวนให้อิดหนาระอาใจ แม้จะบอกว่า
ช่วยไม่ได้ที่ยิ่งตัวโตขึ้นก็จะยิ่งกินจุขึ้น แต่ตอนนี้พอตัวโต 15 ซม. มันก็กิน
อกไก่สองชิ้น ปลาซาร์ดีนขนาดใหญ่หลายสิบตัว ตามด้วยอาหารแช่เย็น
อีกหนึ่งถุง แป้งเดียวกับฟาดเรียบ จนอาหารที่ผมแอบขโมยจากตู้เย็นตอนที่
พอกับแม่ผลอนั้นแทบจะไม่พอกิน

แล้วมันก็สวอปามแทบทุกอย่างจนน่าตกใจ ถึงแม่ดูเหมือนมันจะไม่ถูก
กับเต้านูหรือของที่ทำจากถั่ว แต่ถ้าเป็นเศษผัก ของนิ่งเหลือๆ หรือข้าวสวย
ก็ขมำกินได้ไม่เกี่ยงว่ารสชาติจะขมขื่นหรือจืดชืด ถึงขนาดที่ขยะสดที่เคยทิ้ง
ลดปริมาณลงไปครึ่งหนึ่งเลยทีเดียว

แม้มถึงกับมองลูกชายที่ทำงานบ้านซึ่งเพิ่มขึ้นจากที่เคยอย่างขยันขันแข็ง
ด้วยสายตาระแวงสงสัย

“นี่แก แอบปิดบังอะไรแม่ไว้หรือเปล่า”

ถูกถามแบบนี้ ถ้าเป็นพวกลูกชายว่าง่ายแบบที่โดนอะไรนิดอะไรน้อย
ก็สะดุ้งสะเทือน ก็ถือว่าเป็นโชคของพ่อแม่ ผมหยุดมือที่กำลังขำหัว
ตอกลับปไปอย่างรำคาญๆ

“ถ้ามีเรื่องให้ปิดบังละก็ ผมคงออกจากบ้านไปแล้วมั้ง บ้านแคบๆ
แค่นี้ จะมีปัญญาอะไรซ่อนไว้ได้ละ”

พ่อที่มองโลกในแง่ดีก็โพล่งออกมาอย่างไม่ใส่ใจว่า “จะว่าไปมันก็
ไชนะ ก็นั่นนะสิ กะอีแค่บ้านแบบสมณะที่มีแค่ 2 ชั้น 4LDK ถ้าหากจะมี

ความลับละก็จะต้องปิดให้มิดชิดเสีย” นี่คิดว่าผมจะเอาอะไร ลับๆ เข้าห้อง โดยที่ไม่เตรียมข้อแก้ตัวเผื่อไว้เป็นร้อยก่อนหรือไง

“จะออกจากบ้านหรือ นั่นสินะ ก๊วยปุนนี่แล้วนี่นะ ถ้าไม่รับรู้ความเป็นจริงเสียบ้างก็คงจะไม่ไหวเนอะ”

ดวงตาของแม่มีแววมบางอย่างที่บรรยายได้ยากกะพริบอยู่ ผมยิ้มแห้งๆ กลบเกลื่อนว่า “อย่าไปจับตรงนั้นมาเป็นประเด็นสิ” แต่ไม่รู้ว่าทำไมทั้งสองคน จึงมีสีหน้าท้อแท้ทอดอาลัยนัก

สมัยเด็กๆ พ่อกับแม่ก็มองผมด้วยสายตาแบบนี้เป็นครั้งคราว ซึ่งมักจะเป็นเวลาที่ผมโมโหปึงปึงหรือหงุดหงิดอารมณ์เสียกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง

ผู้ใหญ่โดยทั่วไปมักจะไม่ค่อยสนใจเรื่องอารมณ์เสียของเด็ก จะปล่อยผ่านพฤติกรรมนี้เอาไว้สาระเหล่านี้โดยมองแค่ “ในชีวิตยาวนานต่อไปข้างหน้า ยังมีเรื่องทำนองนี้อีกเยอะ”

แต่พ่อแม่ผมกลับไม่ใช่ พ่อเห็นผมเดือดดาลแดงโร่ราวกับดอกไม้ไฟเมื่อไหร่ พ่อจะบรี๋เข้ามาปลอบโยนด้วยของเล่นบ้างละ ให้ผมซี้คือบ้างละ ส่วนแม่ก็จะรอมเงียบๆ ไม่พูดไม่จาจนกว่าผมจะสงบไปเอง จับจ้องอย่างเอาเป็นเอาตายตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่มีการปล่อยปลดละสายตาแม้แต่น้อย

หรือว่าสำหรับพ่อแม่ ลูกคนเดียวจะเป็นสิ่งที่รับมือได้ยาก ทุกครั้งที่เห็นความหวั่นไหวหรือการเอาใจใส่ของพวกเขา ผมก็จะรู้สึกอึดอัดจนทนไม่ไหว ยังเคยคิดอยู่ในหัวใจเงียววิ้วว่า นี่ถ้าพวกเขาตวาดดุด่าตามอารมณ์เสียหน่อยโดยไม่ต้องยังคิดจะดีกว่าสักแค่นั้นกันนะ

ความสัมพันธ์ทำนองนี้ ถ้าหากแตกร้างไปสักครั้ง ก็คงจะพังหลายไรทางเสียวยาไปเลยหรือเปล่า พอนึกแบบนี้ก็อดไม่ได้ที่จะนึกหวาดหวั่น

ผมเองก็ไม่ต่างจากปูตัวนั้นหรอก ได้แต่เดินวนเวียนอยู่ในตู้ปลาแคบๆ เป็นคนเลี้ยงดูสิ่งมีชีวิตที่ไม่อาจกลมกลืนเข้ากับพ่อแม่ได้

“ถ้าอยากจะออกจากบ้านละก็ ออกไปก็ได้เนะ จะจัดที่พักชั่วคราว

ที่เคยใช้ตอนพอกับแม่ทะเลาะกันให้”

แม่พูดแบบนั้นออกมาหน้าตาเฉย แต่ด้วยน้ำเสียงเรื้อยเฉื่อยก็เลยไม่สะเทือนผมสักเท่าไร

ผมเปิดก๊อก เริ่มซาวข้าวใหม่อีกครั้ง น้ำสะอาดลงไปผสมกับน้ำซาวข้าว ซาวซุ่นหมุนวนเป็นเกลียว แม่จ้องมองมือของผมที่กำลังซาวข้าวอยู่ พูดเสริมขึ้นมา

“จะว่าไป ที่วีห้องแคะเปิดทิ้งไว้อีกแล้วนะ แคว้นนี้ก็สามครั้งแล้ว เหนื่อยเกินไปหน่อยหรือเปล่า”

ผมร้อง เอ! เสียงหลง

ที่ผ่านมาไม่ว่ากลับมาจะเหนื่อยแค่ไหน ผมก็ไม่เคยนอนหลับ โดยเปิดทีวีทิ้งไว้ และจะว่าไป ตอนออกจากห้องเป็นไปได้หรือที่จะลืมดูเครื่องใช้ไฟฟ้าที่สะดุดหูสะดุดตาทั้งแสงและเสียง ความเป็นไปได้ในตำนานแทบจะเรียกว่าไม่มีเลยก็ได้

ขณะกำลังจะทักท้วงว่า “เป็นไปไม่ได้นี่...” ผมก็อึ้งไป หมู่นี้ก็มีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้นมาระยะหนึ่งแล้ว

เช่นตื่นมาตอนเช้า ขนมหากินค้างวางไว้บนโต๊ะก็หายไปไหนไม่รู้บ้างละ นิตยสารที่อยู่บนชั้นก็วางเรียงสลับตำแหน่งกันบ้างละ โทรศัพทที่มีถือนี่ น่าจะชาร์จแบตเตอรี่จนเต็มแล้วแน่ๆ แบตกลับลดลงจนคาดไม่ถึงบ้างละ เครื่องเขียนที่เก็บไว้ในลิ้นชักเปลี่ยนตำแหน่งบ้างละ

เป็นไปไม่ได้เหมือนกันว่าผมอาจจำผิด แต่มันก็มีอะไรพิลึกๆ อยู่ แต่ทว่า พิลึกที่สุดก็คือเรื่องทีวีที่แม่ทักนะแหละ

ปกติผมจะตั้งเสียงทีวีไว้ดังกลางๆ พอประมาณ ตอนกลางดึก ก็หรีเสียงลงบ้าง หรือใส่หูฟังบ้าง แต่ถ้าไม่เร่งเสียงให้ดังในระดับหนึ่ง ก็จะไม่รู้สึกเหมือนกับไม่ได้ดูทีวี แต่เมื่อวันก่อน กลับมาจากทำงานพาร์ตไทม์ พอเปิดทีวี เสียงของดาราในทีวีก็เสียงค่อยเสียงจางแทบไม่ได้ยิน

เสียงเบาเสียนต้องเข้าไปใกล้จึงพอจะรู้ว่าพูดอะไรอยู่ ไม่ต้องเช็กดูก็รู้ว่าถูกปรับเสียงลงต่ำสุด แม้จะคิดว่าแปลกๆ แต่ผมก็ไม่ได้ใส่ใจมากมาย

ใจคิดว่า บ้าน่า จากนั้นก็คิดว่า ใครกันนะ ไม่น่าจะมีไอ้บ้าที่ไหนมาแก่งทำเรื่องไร้สาระแบบนี้

แต่ถ้าพฤติกรรมนี้ไม่ได้ไร้สาระละ

สิ่งแรกที่แวบเข้ามาในสมอง ก็คือภาพของปู่ที่กำลังปั่นลูกบอลทรายอยู่ในตู้ปลา

ผมตีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ จัดการกดหม้อหุงข้าวไฟฟ้าเสร็จก็วิ่งขึ้นบันไดไป

“นี่นาย แอบดูทีวีตอนที่คนเขาไม่อยู่ห้องหรือไง”

ใจก็คิดว่ากำลังคุยเรื่องโง่ๆ กับคู่สนทนาที่ไม่มีทางจะตอบโต้ได้ แต่แม้จะคิดแบบนี้ก็อดไม่ได้ที่จะต้องพูด พอผมตีหน้าดูๆ ยื่นหน้าไปยัง

ตู้ปลา เจ้าปู่ก็หันนัยน์ตาประกอบมาหา พองตัวโตขึ้นมา ใหญ่จนแทบจะคับตู้ปลา ในที่สุดก็เอากำหมับขอบตู้ ร้อง “ฮีบ!” พลังปืนออกมาข้างนอก

“แหะๆๆ โทษที แต่ว่าไม่เห็นจะเป็นไรเลย กะอีแค่วี อย่านี่เหินยวไปหน่อยเลยนะ ฉันทก็แอบเข้าไปอยู่ใต้เตียงไม่ให้แม่ นายเห็นแล้วนา เออจริงด้วย ฝุ่นเพียบเลย ว่างๆ ก็หัดทำความสะอาดซะบ้างสิ ใ้อันยั้งตัวขึ้นๆ อยู่ซะด้วย เลยกุญไปทั้งตัวอย่างกะปูชนณะ”

ปู่บ่นอุบปลางพ่นฟองปุดๆ รวากับกำลังนึกถึงเรื่องที่ไม่พึงใจอยู่ ที่ได้เตียงก็มีฝุ่นบ้าง เศษด้ายบ้าง เส้นผมบ้างหมักหมมอยู่จริงๆ นะแหละ ตรงที่ปู่แอบเข้าไปก็มีรอยพิลึกๆ อยู่เป็นจุดๆ แต่มๆ

“พอที่หน้า ถ้าครอบครัวฉันรู้เข้าก็แยสิ พ่อฉันนะแพ้ว ส่วนแม่เขาก็ไม่ถูกกับสัตว์อะไรก็ตามที่มีขาเกินสี่ข้าง ถ้านายจะดูทีวีละก็ ดูแค่ตอนที่ฉันอยู่ห้องเท่านั้นนะ”

ปู่ขยับตาซ้ายด้วยท่าที่ที่หากเป็นคนก็คงจะเป็นการเลิกคิ้ว ถอนใจอย่างเสแสร้ง

“ช่วยไม่ได้แฮะ เข้าใจแล้ว ...จึ้น อย่างน้อยขอดูรายการตอนเด็ก
ได้รึเปล่า พอดีว่ามีรายการที่ถูกใจอยู่นะ”

ไอ้หมอนี่ จริงๆ เลย ผมทุดตัวนั่งแปะลงบนพื้นห้อง

เก็บได้ของพิลึกๆ น่าสนใจจริงๆ แต่ผมก็ไม่ได้ตกอกตกใจนักกับเรื่อง
ที่ปู่พูดได้ ซึ่งจะไปแล้ว แม้โลกนี้จะกว้างใหญ่ไพศาลแค่ไหน แต่ผมว่า
คงมีแต่เจ้าปู่ตัวนี้ตัวเดียวแหละที่ทะเล่ลึงดูทีวีกับเขาด้วย

“...จะดูตารางรายการทีวีหน่อยมั๊ย”

พอลมถาม มันก็จับก้ามเสียงดังแสดงความดีอกดีใจออกมาทันที
“เอ๋ ไอ้นั่นนะ หมายถึงที่อยู่ในหนังสือพิมพ์ใช่ไหม อยากจะลองดูอยู่แล้ว
ไอ้นั่นนะมันมีไอ้ที่ข้อมูลครบคลุมอยู่นะ” ผมก็เลยลงไปที่ห้องนั่งเล่น
ขอหนังสือพิมพ์จากพ่อ

“แกเนี่ยนะจะอ่านหนังสือพิมพ์ พิลึกแฮะ ทำทางฝนจะตกนะเนี่ย”

พ่อพูดเรื่อยเฉื่อย ส่งหนังสือพิมพ์ที่อ่านค้างอยู่มาให้โดยไม่เกียจจน
“แล้วต้องคืนหรือเปล่า”

“ไม่ต้องหรอก พ่อมีหนังสือพิมพ์ก็ฟ้าอยู่แล้ว”

พอแม่ได้ยืมบทสนทนา ก็สอดเข้ามาทันทีแบบไม่เว้นช่องว่าง

“หนังสือพิมพ์ก็รับอยู่แล้ว จำเป็นต้องซื้อหนังสือพิมพ์อื่นอีกหรือไง
แถมยังเป็นหนังสือพิมพ์ปี๊ๆ อย่างจึ้นด้วย”

น้ำเสียงของแม่สื่อความไม่พอใจ แต่พ่อตอบไม่สะทสะท้านว่า

“เขาเรียกหนังสือพิมพ์ก็ฟ้าต่างหาก บ้านเรานะไม่ได้รับหนังสือพิมพ์
ครอบบาย ก็จะได้ข่าวสารล่าสุดของวันนั้นด้วยไง”

การโต้ตอบซ้าๆ ซากๆ จนไม่รู้ว่่าก็ครั้งแล้ว เนื้อหาในบทสนทนาของ
สามีภรรยาคู่นี้ก็จะไปทำนองนี้ตลอด ไม่มีอะไรที่จะไร้ความส่วร้างสรรค
ไปยิ่งกว่านี้อีกแล้ว แต่ก็คงจะเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารกระมัง
ผมเปรยๆ ออกมาว่า ถ้าอยากจะได้ข้อมูลล่าสุด เปิดดูในเน็ตเอานะแหละ

เร็วสุดแล้ว พ่อกับแม่ก็หันมองหน้ากันบอกว่า “ก็ใช้อยู่ละ” แล้วก็หัวเราะออกมา

พ่อเจ้าปู่เน้นรับหนังสือพิมพ์ไปก็ลงมืออ่านอย่างหิวกระหาย ใช้ก้ามหนีบกระดาษอย่างชำนาญ ส่วนขาที่เหลือก็กดหน้าที่เหลือเอาไว้ พลิกกระดาษแทบจะไม่เกิดเสียงดัง

“เป็นปู่แท้ๆ อ่านหนังสือออกด้วยหรือ”

เป็นคำถามที่สมเหตุสมผลที่สุดแล้ว เจ้าปู่หัวเราะอี้อ้อออกมา แถมยังโบกก้ามเหมือนมนุษย์ทำท่าจู้ปาก ตอบด้วยคำพูดเหมือนเด็กรุ่นกระทรงว่า “จู้ๆ อย่าเอาฉันไปเทียบกับพวกปู่อื่นๆ ได้ปะ”

“ในทีวีนะมีตัวหนังสือวิ่งที่เขาเรียกเทลิทอปโซมัยละ ฉันก็เรียนจากตรงนั้นได้ยะอะเลย ไอนั้นนะไม่เลวนา เขียนเนื้อหาเดียวกันกับที่เค้าพูด บางครั้งก็มีต่างกันไปมั่ง แต่ก็ถือว่าเป็นความหลากหลายละมั้ง แต่โดยทั่วไปก็เขียนสิ่งที่เค้าพูดลงไปตามนั้น แต่ที่น่ากลุ้มก็ขาวนี่แหละ ที่ชอบดัดทอนคำพูดให้สั้นลงเพื่อให้เข้าใจง่าย แต่กับฉันมันกลายเป็นเข้าใจยากไปแทนเนียสิ”

เจ้าปู่ช่างพูดกว่าที่คิด แถมยังพูดจามีเหตุมีผลยิ่งกว่าคนรู้จักหรือเพื่อนๆ ในอดีตของผมเสียอีก ส่วนสไตล์การพูดแบบหยอกล้อเล่นหัวของมันก็คงจะซึมซับจากรายการตลกอะไรสักอย่างกระมัง

ในเมื่อจับได้แล้วว่าพูดคุยกันรู้เรื่อง ครั้นจะแก๊งตีลูกเชื่อมต่อไปก็คงจะเง่าไปหน่อย เจ้าปู่ก็เลยชวนผมคุยไปสารพัดเรื่อง มันก็คงจะมีนิสัยเป็นมิตรเข้ากับคนง่าย ซึ่งรู้ได้ตั้งแต่ตอนที่มันปีนขึ้นมาจากบ่ามือผมตอนที่เจอกันครั้งแรกโน่นแหละ

“นี่ คราวหน้าก่อนจะไปทำงาน นายช่วยวางหนังสือพิมพ์เอาไว้ให้หน่อยซี”

ผมลังเลนิดหน่อย บอกว่า “อืม แต่บางทีพ่อพ่อกลับบ้านเค้าก็อ่านหนังสือพิมพ์เหมือนกันนะ” มันก็ทำหนวดตกอย่างเศร้าๆ ว่า “งั้นเอาเฉพาะ

ของวันก่อนหน้านั้นก็ได้ ไม่ดูตารางรายการทีวีก็ได้”

ดูๆ แล้วก็อดสงสารไม่ได้ เพื่อแทนคำขอโทษ ผมก็เลยสอนวิธีใช้รีโมตคอนโทรลให้

“พอกดปุ่มนี้แล้วจะมีตารางรายการทีวีออกมา”

เจ้าปู่ป็นออกมาจากตู้ปลาทันที เริ่มกดรีโมตอย่างกระตือรือร้น สอนแค่ครั้งเดียวก็จำได้หมด ช่างเป็นปู่ที่หัวไวเรียนรู้ได้เร็วจริงๆ ผมย้ำอีกครั้งเพื่อเอาไว้

“งั้นฉันจะวางหนังสือพิมพ์ฉบับวันก่อนหน้าเอาไว้ให้นะ แต่ว่า เรื่องทีวีนะ...”

“ห้ามดูตอนที่นายไม่อยู่ ใช่มั้ยละ รู้ชัดแจ๋วแล้วนะ”

มันตอบอย่างล้อเสียน ยก้ามขึ้นป้องเหนือลูกตาเหมือนกับจะตะเบะช่างเป็นปู่ที่อารมณ์ดีเสียจริง

ด้วยเหตุนี้เอง ทุกวันก่อนที่จะออกไปทำงาน ผมจะหยิบหนังสือพิมพ์ฉบับวันก่อนหน้านั้นมาไว้ในห้อง กลายเป็นเพิ่มงานขึ้นมาอีกอย่าง

ตั้งแต่คุยกันรู้เรื่อง เจ้าปู่ก็จะบอกอย่างไม่เกรงใจว่าวันนี้อยากจะทำอะไร ซึ่งผมก็จะพยายามทำตามความปรารถนาของมันเท่าที่ราคาจะประเมินประเมินกับงบประมาณได้ และด้วยเหตุนี้ ผมเลยทำความสะอาดห้องทุกซอกทุกมุมและไปซื้อของเป็นประจำ

แม้ภาระจะเพิ่มขึ้น แต่ความสนุกสนานก็เพิ่มขึ้นด้วย วันเวลาที่ได้พูดคุยกับปู่ผ่านไปอย่างรวดเร็วอย่างน่าประหลาดใจ

“เป็นมนุษย์เนียลำบากเนอะ ลอกคราบก็ไม่ได้ หายใจในน้ำก็ไม่ได้ ใช่มั้ยละ แถมยังกลิ่นของกินเข้าไปทั้งอย่างนั้น ตอนขาออกมาก็คงเยอะเลยสิ ได้ข่าวว่าสาวๆ เค้าชอบท้องผูก จากทีวีเนียแหละ ทั้งๆ ที่มันควรจะออกแต่กลับไม่ออกใช่มั้ยละ ไม่มีประโยชน์เลยใช้ปะ ถ้าดูแค่สารอาหารอย่างฉันได้ก็ดีไปแล้ว”

วันหยุดวันหนึ่ง จู่ๆ เจ้าปู่ก็พูดลึกลับซึ่งแบบนี้ขึ้นมาเรื่อยๆ รวากับกำลังเปิดเผยมการแก้ปัญหาระดับโลกด้วยวิธีที่แสนจะง่ายตายยังไงยังงั้น

ผมอดหัวเราะก๊ากออกมาไม่อยู่ เพราะเมื่อวันก่อนเพิ่งฟังจากแฟนมาหยกๆ ว่าเธอกำลังทรมาณอยู่กับอาการท้องผูก นี่ถ้าผมบอกแฟนไปว่า “อ้อแบบนี้ ฉันเธอก็ดูแต่สารอาหารสิ” เธอจะตีหน้าแบบไหนกันนะ

อดนึกขึ้นมาไม่ได้ว่าโชคดีที่ตอนนั้นไม่ใช่กลางวัน ถ้าจะคุยกับปู่ก็ต้องคุยกันตอนกลางวัน เฉพาะตอนที่อยู่คนเดียวเท่านั้น เพราะเจ้านี้เก่งนักเรื่องเหยยให้คนหัวเราะ

“แนะนำเลยนะ วิธีกินแบบฉันเนี่ย”

ปู่พูดพลางคว่ำซีตใส่ปลาเค็ม เอากำมหนีบเฉพาะปลาเค็มออกมาใส่ปาก แต่ดูเหมือนมันจะดูดซับของแห้งได้ลำบาก หลังจากลองกัดๆ ดูอยู่พักหนึ่ง ลังเลอยู่หน่อยหนึ่ง ก็เอาก้อนน้ำให้พองแล้วเคี้ยวใหม่ จากนั้นก็บ้วนเป็นลูกบอลเล็กๆ อย่างชำนาญ

เจ้าปู่บ่นผสมผสานกับถอนใจ “ของเค็มๆ เนี่ยไม่ไหวแฮะ มันกระด้างๆ อยู่ในปาก แต่ถ้าเป็นน้ำทะเลก็ไม่เป็นไร”

“งั้นก็เอาไอ้เนี้สิ” ผมยื่นปลาแซลมอนสดๆ ให้ เจ้าปู่หนีบก้ามกระทบกันเสียงดังอย่างตืออกดีใจ

“ดีๆ ปลาแซลมอนเนี่ยต้องกินดิบๆ เท่านั้น ปลาแซลมอนหมักเกลือดูเหมือนจะเข้ากับข้าวสวยก็จริง แต่ฉันนะชอบเนื้อมากกว่า ปลานะก็พอกินได้อยู่ แต่ยังไงก็ต้องเนื้อ เนื้อไก่อ่ะอร่อยนะ ไข่ที่นายเคยให้กินก่อนหน้านี้นะ เค้เรียกว่าอะไรน้ำ ซาซิมิหรือเปล่า อาหารสุขภาพแบบนี้มันก็ดีอยู่หรอก แต่บางทีก็อยากจะกินของติดมันมั้ง”

“หน้อย เอาแต่ใจนะแก”

แต่ผมนั่นสนุกสนาน สุดจะทนกับการดูปู่กินอะไรต่อมิอะไร ทำทางขณะที่ใช้ชามกรรไกรช้ำยและขวาดีกอาหาร บด เคี้ยวตุ้ยๆ แล้วก็บ้วน

เป็นลูกบอล มองเท่าไรก็ไม่รู้เบื่อ ไม่ว่าจะดูสักกี่หนก็เพลินเกินห้ามใจ
ช่างเคี้ยวได้ไม่หยุดไม่หย่อนราวกับเฟื่องนาฬิกา

เจ้าปู่ก็คงจะเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผมดี เวลาที่ผมรู้สึกจ้อ
เอาของที่เขาตัวอยากได้มาให้ มันก็จะแสดงความดีอกดีใจออกมาจนหน้า
พรรณนาว่าเอร็ดอร่อยแบบไหน

“เนื้อสดๆ มันเคี้ยวหนุบจนขากรรไกรแทบจะตึงได้ ตอนแรกจะหวานนำ
หลังจากนั้นรสอูมามีของเนื้อก็จะแผ่ซ่านตามออกมา”

“ของที่จำเป็นต่อร่างกาย ก็คือของที่รู้สึกหวานๆ นี่แหละ ต่อให้รสเดิม
ของมันจะขมหรือเปรี้ยวก็เถอะ แต่ก็หวาน”

“อ๊ะ แต่ว่าเนื้อที่เริ่มจะเน่าเนะ มันก็อร่อยในแบบของมันนะ เหมือนบ่ม
จนได้ที่ มีความเหนียวเหน็ดหนุบหนับ กรดอะมิโนจะเพิ่มขึ้น เพิ่มรสอูมามี
ตอนที่ดูดจิบเข้าไป รสชาติไม่เข้าท่าก็จริง แต่ให้ความรู้สึกจึกกระเด๋ม
มันก็เจ๋งด้วยตัวเอง”

ปู่บรรยายอย่างสุดพิน พรรณนาเจ้าคารีสีคารมราวกับนางร้าย
อย่างมันแหละ ในลูกตาของปู่ที่ดำขลับลึนเป็นมันวับราวกับลูกประค่านั้น
สะท้อนภาพของตัวเองเข้าไปอยู่พอดีเป๊ะ ขณะที่มองภาพของตัวเอง
ที่อยู่ในดวงตาปู่ ผมก็อดสงสัยไม่ได้ว่าวันหนึ่งที่จะต้องปล่อยมือจากเจ้านี่
หรือกำจัดมันทิ้งไป วันนั้นจะมาถึงจริงๆ นะหรือ

“เป็นอะไรไป หน้ามูยเขียว ไม่ได้กินข้าวกินปลาใช้มัยละ ไม่ได้นะ
มนุษย์นะถ้าไม่กินก็ตายเหมือนกับฉันไม่ใช่หรือไง พอท้องหิวแล้ว
ความรู้สึกสิ้นหวังมันก็เพิ่มยี่สิบเปอร์เซ็นต์ เพราะงั้น ไปกินข้าวกันดีกว่า
ก็นายนะเอาแต่กินอาหารสำเร็จรูปนี่นา ว่างๆ ก็หัดกินของที่เป็นเรื่อง
เป็นราวชะบ้างสิ”

“แล้วไอ้ของกินที่เป็นเรื่องเป็นราวที่ว่ามันอะไรละ” ผมยิ้มเจื่อนๆ

พลางเคี้ยวชีสใส่ปลาเค็ม ค่อยกับปูก็สนุกดีเหมือนกัน

ถ้าพูดกันถึงขนาดนั้น ฉันก็ลงมือทำกันเลยใหม่ครับผม

ลงมาชั้นล่างเข้าครัวกันสองคน ผมคั้นดูเอ็น เอาผักที่เหลือมาหั่นซอย ทำข้าวผัด จากนั้นก็แบ่งกินคนละครึ่ง ข้าวผัดที่กินแล้วก็ล้างออกมาจากปากปู ในสภาพของข้าวปั้นก้อนเล็กๆ เป็นยามบ่ายอันสงบสุขของวันธรรมดา แสงแดดที่ส่องเข้ามาเปี่ยมด้วยความสงบสันติ

“เฮ้อ พรุ่งนี้ต้องทำงานอีกแล้วเหออ น่าเบื่อชะมัด”

ผมบ่นเบาๆ นึกถึงงานซึ่งจริงๆ แล้วก็ไม่ได้รังเกียจขนาดนั้น ปูโบกแก้ม ที่มีข้าวติดอยู่

“การทำงานคือคุณค่า ทั้งฆ่าเวลาได้ แล้วแถมยังได้สตาจ์อีกต่างหาก ถ้าปล่อยให้ตัวเองว่างก็รังแต่จะคิดฟุ้งซ่านไปเปล่าๆ โอ้! การทำงาน การเสียภาษี การศึกษา นี่หรือคือน้ำที่และศักดิ์ศรีขั้นต่ำสุดที่พึงมี แต่ที่ไม่ยอมบอกว่า ‘จงอยู่ในความดีงาม’ นี่แหละคือประเด็นสำคัญ ถ้าเป็นฉัน ก็คงจะเต็มประโยคนี้เข้าไปแล้ว ต่อให้เป็นการดิ้นรนอย่างไรประโยชน์ก็เถอะ การจะบอกว่าอะไรเป็นความชอบธรรมหรือไม่ชอบธรรมนั้น ก็แตกต่างกัน แค่ความรู้สึกไม่ใช่หรือไง แล้วดูอย่างพวกนักการเมืองที่ห่างไกลจากความดีงามสิ ต่างก็อ้างความชอบธรรมตัดสินว่ามีความผิดกันรั้วๆ เลยนี่นา อ๊ะ อ๊ะ อ๊ะ”

แล้วมันก็หัวเราะประชด

หมุ่นี่ปูมันซักจะเห่อเรื่องวิจารณ์การเมือง เมื่อวันก่อนมันยังดูรายการ สุขภาพกับโภชนาการอยู่เลย แล้วมันก็เกิดเบื่อ พุดแต่เรื่องเดิมๆ ซ้ำๆ ซากๆ อยู่นั่นแหละ แล้วก็เลยเลิกดูไปเลย

แต่ถ้ามันจำเรื่องอะไรได้สักครั้ง เรื่องนั้นก็จะเผลอมาตรงโน้นตรงนี้ ในคำพูด และวันนี้ก็อย่างเคย มันระดมภูมิปัญญาที่ยืมมาจากฝีปากของ นักวิจารณ์คนไหนก็ไม่รู้ บวกกับภูมิปัญญาที่สั่งสมมาจนกระทั่งปัจจุบัน

ออกมาเสวนาอย่างไม่อื่น

คนอย่างผมที่ห่างไกลกับข่าวสารทั่วไปของโลก แต่ด้วยเนื้อหาของเรื่องที่น่าพิศมัย ทำให้ได้รับรู้สถานการณ์การเมืองปัจจุบัน หรือวิถีรักษาสุขภาพซึ่งกำลังเป็นที่นิยม การสนทนากับปู่ได้กลายเป็นโอกาสทำให้ได้หัวข้อน่าสนใจใหม่ๆ ตั้งแต่ได้พูดคุยกับปู่ ทำให้ผมเกิดความรู้สึกหลอกๆ ว่าตัวเองกำลังฉลาดขึ้นเรื่อยๆ

“แต่ก็เพราะมีไอ้วี่นี่อยู่แหละ พวกเผด็จการถึงหุบปีกเอาไว้ใช้ตามใจชอบ เค้มาถึงได้ไม่ใส่เข้าไปโง่งง ภายใต้อำนาจความชอบธรรม อาจจะมีประชาชนคนธรรมดาถูกฆ่าตายเกลื่อนกลาดเป็นไปไม่ร่วงอยู่ก็ได้ จะว่าไปแล้ว ไอ้ความดีงามที่ว่าน่าจะใช้กฎเกณฑ์อะไรมาตัดสินว่าเป็นความดีงามกันแน่ กฎเกณฑ์ที่มีคนคลุมเครือแบบนี้มีด้วยละอะ”

“ไม่ใช่กฎเกณฑ์เสียหน่อย แต่เป็นหน้าที่ของประชาชน เป็นหลักจริยธรรมทั่วไป แต่จะว่าไป การจะเอาข้อกำหนดที่คลุมเครืออย่างความดีงามมาใช้อย่างเจาะจงคงไม่ได้หรอก ถ้ามันจะบอกว่า จงมีคุณธรรมละจะว่าไง”

“...มันก็คือๆ กันนะแหละ”

ผมถอนใจอย่างเอือมระอา

“เหมือนกันเสียเมื่อไหร่ล่ะ ต่างกันหน่อยหนึ่ง คุณธรรมนะบ่งชี้ถึงความถูกต้อง ถูกหลักจริยธรรม ยอดเยี่ยม ฉลาดเฉลียว หมายถึงว่า จงมานะพยายามเพื่อให้เป็นเช่นนั้น ฉันทักว่ามันมีคุณค่าที่จะใส่ประโยคนั้นเข้าไปนะ”

“ความชอบธรรมมันสำคัญไม่ใช่หรือไง มนุษย์นี่ถ้าไม่มีสิ่งนี้ แค่จะกระตือรือร้นทำไม่ได้เลย” เจ้าปู่ซึกจะฉุน

“จริยธรรมหรือหน้าที่นะ มันเปลี่ยนแปลงไปตามประเทศ ประชาชน หรือยุคสมัยนะ”

สิ่งที่ปู่พูดมาก็ใช่จริงๆ นะแหละ เพียงแต่ผมหยุดหิดที่จะยอมรับก็เลยพ้นธงฉับอย่างเย็นชา เพราะทุเรศตัวเองที่อยู่ห่างไกลจากคำจำกัดความของคำว่าดีงาม แล้วก็กลัวว่าปู่มันจะดักคอเรื่องนั้นด้วย ได้แต่ตั้งมโนว่า คำสัจย์ได้สูญหาย เมฆสลายกระจายไปในนภา¹ เจ้าปู่หัวเราะก๊ากแล้วเอ่ยว่า “พูดอะไรของนายเนี่ย”

เจ้าปู่มีมันช่างหัวเราะจริงๆ แหละ แถมยังเก่งในการพูดเรื่องนั้นๆ ให้เป็นเรื่องสนุกสนานเข้ากันได้ ผมเลยพลอยช่างหัวเราะไปกับมันด้วย แล้วมันก็เอาเรื่องนั้นๆ เช่น การหัวเราะนะดีต่อสุขภาพนะ มายืนยันอย่างแข็งขันอีกต่างหาก สัตว์มีเปลือกอย่างนายจะใส่ใจเรื่องสุขภาพทำไมนักหนา

“พู่นี่ฉันอาจจะกลับช้าหน่อยนะ ก่อนจะกลับบ้านจะเตรียมของไว้ให้จะรีควงสค์อะไรมั๊ย?”

“กำลังกินข้าวกันอยู่แห่ๆ คุณเรื่องอาหารมือพู่นี่กันแล้วเรอะ”
ปู่ตะขาคัลวัน

“ช่วยไม่ได้นี่นา ถ้าไม่กินก็มีชีวิตอยู่ไม่ได้ไม่ใช่หรือไง”

เจ้าปู่ขยับหมวดส้มผัสด่างอารมณดีให้แก่คำพูดแสร์งยอกย้อนของผม

“เห็นด้วย จันขอเป็นฮัมเพน ก็แล้วกัน² แล้วขอกล้วยด้วยก็ดีนะไม่ต้องปอกเปลือกก็ได้ ตอนกินฉันจะจัดการเอง”

เจ้านี่ให้ความรู้สึกเหมือนจะเป็นน้องชายที่อายุห่างกันเสียมากกว่าจะเป็นสัตว์เลื้อยตัวโปรด หรือไม่ก็เหมือนกำลังดูแลเด็กที่รับมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรมจันแหละ

“นายจะกลับช้า จันก็เรื่องแพนไซม์ยล่ำ อิจฉวะะ ดีจิงน้ำ สวารุ่นพี่ไม่ต้องห่วง เดี่ยวเจ้สอนหน้า~ย ว่าเข้าไปนั่น วัยรุ่นก็เจ้ง”

¹ มาจากบทกวีชื่อ 春と修羅 (Haru to Shura) ของ 宮沢賢治 (Miyazawa Kenji) กวีและนักคิดชาวญี่ปุ่นผู้มีชื่อเสียงในยุคไทโชและโชวะ

² อาหารที่อยู่ในชุดของโอด้ง เป็นแผ่นสีข้าวๆ รูปสามเหลี่ยมหรือสี่เหลี่ยม ทำจากเนื้อปลาบดผสมไข่ขาวและน้ำส้มสายชู บางครั้งอาจผสมมันบดเข้าไปด้วย

ผมค่อนข้างบ๊วใส่เจ้าปูที่กำลังทะเล่ถึงทะเล่เล่นหัวเราะก๊ากๆ แล้วถอนใจเฮือก
“สาวรุ่นพี่นะ ไม่ได้ดีแต่อย่างที่น่ายคิดหรือกะนะ ถ้าเป็นสาวใหญ่
เจ้าเสน่ห์เค้าอาจจะใจดีกว่าหน่อยก็ได้”

“อ่าวหรือ ไม่ใช่สาวใหญ่กระดังงาลนไฟหรือหรือ” ปูแซว ถ้าเป็น
คนก็คงจะมีรอยยิ้มกะลิมกะเหลี่ยบนริมฝีปากไปแล้ว

“นี่ นายคิดว่าฉันมีรสนิยมแบบไหนกันฮี้”

ปูหลุบตาลงชั่วคราว ทำท่ากำลังใช้ความคิด แล้วก็ตอบ

“อืม คงชอบคนที่พึ่งพาได้ เป็นข้างทำหน้านำทางเราได้ละมั้ง หรือ
ให้พูดอีกอย่างก็คือนายเป็นคนไม่มีความคิดริเริ่มเป็นของตัวเอง หัวพึ่งพา
คนอื่น ก็เลยชอบคนจำพวกที่เป็นฝ่ายรุก”

โดนแทงใจดำดังจึกจันร้องไม่ออก

“นั่นก็โชคดีของฉันแล้วละ ที่เกิดมาในยุคที่ผู้ชายสายกินพีช หิงมๆ
อึดตาไม่แรงกำลังเนื้อหอมนะ”

เจ้าปูหัวเราะก๊ากออกมาทันทีอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ

“นายนะหิงมๆ สะเมื่อไหร่ละ แค่งออยๆ ต่างหาก แบบเดียวกับสิ่งมีชีวิต
ที่อ่อนแอ มักจะเซื่องนะแหละ”

แม้จะไม่เข้าใจว่ามันกำลังพูดอะไร แต่ผมต้องยอมรับสายตาเฉียบคม
ของเจ้าปูตัวนี้ ก็เลยเลิกลิมที่จะปฏิเสธ ตัดสินใจเอาปูกลับเข้าห้องแล้ว
ออกไปซื้อของ ซื้อฮัมเพน กล้วย กับวัตถุดิบที่จะเอามาทำอาหารมื้อเย็น
คืนนี้ แล้ววันหยุดก็ผ่านไปในช่วงอึดใจเดียว

พอนึกถึงวันพรุ่งนี้ ผมก็ถอนใจออกมาอีกเฮือก

วันรุ่งขึ้น เมื่อผมเข้าไปในออฟฟิศก่อนเวลางาน 30 นาที คุณทะนุจิ มิวะ
เจ้าหน้าที่อบรมพนักงานชั่วคราวก็เอ่ยทักโดยไม่เหลือบมองแม้แต่แวบเดียว
ด้วยน้ำเสียงเข้มๆ ช่มๆ ว่า “อ้อ! หวัดดี”

คนที่อยู่ภายใต้ความเครียดมักจะพูดจาด้วยน้ำเสียงประตดประชัน
แบบนี้แหละ ผมชักจะกังวลว่าเธอไปอารมณเสียอะไรมาหรือเปล่า แต่เธอ
ก็คงไม่มีเจตนาแอบแฝงใดๆ กระจ่าง

คนที่ฉลาดอย่างผม จะรีบมาบริษัทจนเป็นนิสัย เพราะไม่อยากไป
ทำงานสายแล้วต้องโทรไปแจ้ง เพราะผมจะอ้างไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี
ไม่ดีจะถูกกระแวงสงสัย พาให้กระอักกระอ่วนใจไปเสียเปล่าๆ ดังนั้นไม่ว่า
จะต้องการหรือไม่ต้องการ ผมจะมาถึงที่ทำงานเป็นคนแรกเสมอ

และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่กว่าคนอื่นจะมาถึง ผมจะ
ต้องอยู่สองต่อสองกับคุณทะนุจิ ครั้นจะอยู่เงียบๆ ก็อึดอัด ก็เลยพยายาม
จะชวนคุย ความจริงผมจะหุบปากอยู่เงียบๆ ก็ได้ แต่เพราะสัมผัสได้ว่า
คุณทะนุจิที่ดูเหมือนจะตั้งหน้าตั้งตาทำงานไปเงียบๆ นั้น แท้จริงแล้วก็แอบ
อึดอัดระแวงฝังมอยู่เหมือนกัน

ว่ากันว่าผู้หญิงนั้นถ้าวันหนึ่งไม่พูดให้ได้สักหมื่นคำจะเกิดความเครียด
สะสม และการสนทนาที่ดูเฟิ่นๆ เป็นเรื่องไร้สาระนั้น จะช่วยอุ้นเครื่อง
ความรู้สึกสำนึกว่าเป็นเพื่อนพ้องกัน ข้อมูลพวกนี้เจ้าหนูนั้นมันเป็นคนป้อน
ให้แก่ผมเอง ผมก็เลยพยายามจะเงียบๆ เคียงๆ เธออย่างเป็นธรรมชาติ
ส่งเสียงทักทาย เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราไม่มีความประสงค์ร้ายใดๆ

“อรุณสวัสดิ์ มือเที่ยงยังเป็นแค่กาแฟกระป๋องอีกหรือครับ”

ผมพยายามทักทายกลับโดยแฝงความนุ่มนวลและความคารวะเข้าไป
เท่าที่จะทำได้ จู่ๆ คุณทะนุจิก็ลุกขึ้นมาอย่างแผ่วพลี้ว ตาเป็นประกาย ตอบว่า
“ก็แค่นั้นเจยกๆ ไม่เห็นจะต้องกินเยอะนักก็ได้”

กาแพกระบองลายแถบสีเหลืองและน้ำตาลที่ชวนให้นึกถึงกล้วยฉาบ ซ็อกโกแลต หวานเสียจนเอียน นั่นแหละคืออาหารมื้อเที่ยงทุกๆ วันของคุณทะบุจิ แต่ดูเหมือนเธอจะไม่ได้ลดความอ้วน เธอบอกด้วยน้ำเสียงราวกับกำลังร้องเพลงว่า ถ้าลดความอ้วนอยู่ละก็ กินกาแพหวานน้อยไม่ดีกว่าหรือ ไม่มีใครหรอกที่จะหยุดหิวในเวลาที่มีคนมาสนใจตัวเอง น้ำเสียงเย็นซาของเธอในตอนแรกดูราวกับเรื่องโกหก

คุณทะบุจิลุกขึ้นมาแล้วก็เดินราวกับกำลังเดินรำไปยังแผงควบคุมที่ติดตั้งอยู่บนผนัง กดสวิตช์หลายๆ ตัว บรรจงเลือกกดปุ่มมากมายที่เชื่อมโยงกับหลอดไฟอย่างไม่ลังเล ดูเหมือนจะเป็นงานสำคัญที่เธอจะต้องทำก่อนที่พนักงานชั่วคราวอย่างผมจะมาทันครบ เธอคงจะตระหนักถึงสายตาของผมกระมัง ก็เลยทำปากยื่นอย่างงอนๆ

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรหรอก แค่ปลดล็อกกุญแจที่อยู่ในห้องเย็นเท่านั้นแหละ จริงๆ แล้วไม่จำเป็นจะต้องปิดทุกวันก็ได้ แต่ฉันนะออกจะเจ้าระเบียบในเรื่องแปลกๆ นะ”

เธอบอกอย่างเขินๆ

“ก็น่ารักดีนี่ครับ”

ผมพูดไปโดยไม่ได้อะไรลึกซึ้งมากมาย แต่ไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงได้หน้าแดง ผวาเข้ามาซบหน้าอกของผม

“เหลืออีก 30 นาที ยังมีเวลาอีกตั้ง 30 นาที ยังไม่มีใครมา อยู่อย่างนี้อีกหน่อยก็ได้ใช่ไหมล่ะ”

ตากลมไตรารกับแมวยุโรปหยาดเอี่ยม เธอเอานิ้วเย็นๆแตะที่แก้มของผม ออฟฟิศหน้าตาเหมือนที่พักรักษาแบบอาคารสำเร็จรูปที่ตั้งอยู่ข้างๆทางเข้าห้องเย็นใต้ดินนั้นคับแคบ แคมยงหนาวเย็นตลอดทั้งปีด้วยไอเย็นที่ไม่รู้ว่าคือคลานมาจากไหน คุณทะบุจิพิมพ์ว่า “เดิมทีนี่จะอุณหภูมิร่างกายสูงกว่านี้ แต่พอถูกย้ายมาประจำที่นี่ก็กลายเป็นคนขี้หนาวไปเลย”

“ข้างนอกเริ่มร้อนแล้วสินะ เหงื่อแตกเลยนี่”

ผมใช้มือทั้งสองข้าง ประกบมือเย็นๆ คุณนี่ให้อุ่นขึ้นตามความประสงค์ของเธอ ข้างนอกแดดจ้าจนไม่นึกว่าจะเป็นต้นฤดูร้อน อากาศร้อนยิ่งกว่าวันในหน้าร้อนเสียอีก มือแห้งๆ เย็นเฉียบของเธอนั้นน่ารื่นรมย์เกินคาด

ที่ผ่านมา ผู้หญิงที่ผมเคยคบหาจะเปลี่ยนหน้าไปเรื่อยๆ ตามที่ทำงาน ใ้ว่าผมจะเนื้อหอม ก็แค่คนที่คลั่งความถี่ตรงกันบังเอิญโผล่มา ต่างฝ่ายต่างประเมินกันและกัน พอเห็นว่าเป็นไม่ได้เลวร้ายอะไรก็แอบอิงเข้าหากัน ไปกินข้าวด้วยกันบ้าง มีเช็กช้ด้วยกันบ้าง แล้วในที่สุดก็หมดความสนใจ แล้วก็สลายตัวแยกย้ายไปตามธรรมชาติ ความสัมพันธ์สั้นๆ ในระหว่างการทำงานนั้นไม่ได้ว่างมากมายพอที่จะทำให้เกิดเรื่องเกิดราวตามหลัง

ตอนที่เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา ปู่ก็หัวเราะขำว่า “หยิ่งกับปลาในฤดูวางไข่เนาะ” มีน่าล่ะ จะว่าไปแล้วมันก็คล้ายกับคูรักปลาที่มาเจอกัน ผสมพันธุ์กันหรือไม่ก็วางไข่เสร็จก็แยกย้ายกันราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ก็ยังมีปลาบางสายพันธุ์ที่ช่วยกันเลี้ยงลูกอยู่เหมือนกัน จึงยังถือเป็นหลักเกณฑ์ไม่ได้ แต่เฉพาะข้อที่ว่าผมไม่ได้รับการสืบทอดนิสัยครองคู่อยู่กับถาวรจากพ่อแม่ นั่นดูเหมือนว่าจะเป็นจริง

“วันนี้งานจะยุ่งหน่อยนะ มีซูเปอร์มาร์เก็ตใหญ่ที่เป็นลูกค้าประจำรายหนึ่งอยากเปิดร้านให้เร็วขึ้นใช้มัย แถมยังจะจัดโปรโมชั่นซนขายสินค้าแข่งด้วย ก็เลยต้องการให้ส่งของให้ทันภายในวันนี้ ต้องโหลดของขึ้นให้หมดภายใน 5 โมง และกำหนดการเต็มสต็อกก็ต้องให้เสร็จวันนี้ เดี่ยวฉันจะบอกคนอื่นๆ ด้วย ก็ประมาณนี้แหละ ช่วยหน่อยล่ะ”

“น้อมรับพระเสาวนีย์พระเจ้าข้า องค์ราชินี”

ผมบอกอย่างลือเลือน ปล่อยมือออก ไม่รู้ว่าเธอยังหนาวอยู่หรือเปล่า ถึงได้ทำปากยื่นอย่างแสนเสียดาย

20 นาทีก่อนเริ่มงาน อีกไม่ช้าทุกคนก็จะมากันแล้ว ผมรีบเปลี่ยน

เสื้อผ้า หย่อนตัวลงนั่งตรงเก้าอี้พับที่วางเรียงรายอยู่หน้าโต๊ะยาว กวาดสายตาผ่านเอกสารที่บันทึกเนื้อหาของงานที่ต้องทำในวันนี้ แล้วคุณทะบุจิกิเข้ามาหา วางแผ่นให้ความร้อนแบบใช้แล้วทิ้งกล่องหนึ่งลงบนโต๊ะ

“วันนี้จะต้องอยู่ในห้องเย็นนานกว่าที่เคย เอาอันนี้ไปแจกให้ทุกคนใช้นะ”

เธอซึ่งเป็นหัวหน้างานจะคอยดูแลทุกคนในทุกเรื่อง เช่น ในระหว่างหยุดพักงานก็จะเตรียมกาแฟร้อนๆ มาให้บ้าง เอาถุงเท้าหนาๆ ที่เธอบอกว่าซื้อมาเพราะราคาถูกดีมาเปลี่ยนให้บ้าง

อย่างวันก่อนเธอก็เอาหม้อมา ใช้เตาไฟฟ้าในออฟฟิศทำซุป์มิโสะเห็ดนาเมโกะให้ ใครๆ ต่างก็ยิ้มเจื่อนๆ บอกว่าหายากนะที่จะมีที่ทำงานไหนทำให้ถึงขนาดนี้ เป็นการบอกใบ้อ่อนๆ ว่าเธอจะใจดีเกินไปหน่อยมั้ง ดูเหมือนจะไม่มีใครเลยที่เข้าใจคนที่ชอบจุ่มจ้านเป็นรู่ระเรื่องคนอื่นโดยกำเนิดอย่างเธอ

คุณทะบุจิกิหย่อนตัวลงนั่งที่โต๊ะทำงานตัวเดียวในออฟฟิศ หันหน้าเข้าหาเครื่องคอมพิวเตอร์ ผมแอบมองด้านหลังของเธอ แต่เธอกองจะรู้ตัวก็เลยส่งสายตามีเลศนัยมาให้อีกครั้ง

การสนทนาโดยไม่มีคำพูดก็เหมือนการหยั่งเชิงเล็กๆ น้อยๆ บางครั้งก็ทำให้ได้ลิ้มรสความสนุกสนานให้สมองได้ชุ่มซ่าบ้าง แต่บางครั้งก็ทำให้ท้อจนแข็งได้เหมือนกัน

เวลาที่เธอสนทนาโดยใช้แค่สายตานั้น เธอปั่นหัวได้เก่งกาจจนผมงงแกลังละสายตาออก พอเราลนลานเหลือบตาตาม เธอก็หัวเราะด้วยดวงตาทอโดนแบบนั้นเข้าก็ชักจะอายที่สู้เธอไม่ได้ อดคิดไม่ได้ว่าถ้ามีทางขโมยเทคนิคนี้ได้ละก็ ชีวิตของผมคงจะเปลี่ยนสีสันไปบ้างละ

หลังจากที่เอียงคอเล็กน้อยเพื่อจบการสนทนา เธอก็เริ่มเคาะคีย์บอร์ด เธอจะไม่เข้าไปในห้องเย็น แต่จะใช้เวลาทั้งวันอยู่ในออฟฟิศแค่นี้ นอกจากคอยควบคุมอุณหภูมิภายในห้องเย็น ดูแลเรื่องการนำสินค้าเข้า แล้วก็คอยเช็กกะเข้างานของพนักงานด้วย การไม่ปล่อยให้เตาอบดับไป

ก็อาจจะเรียกได้ว่าเป็นงานอีกอย่างหนึ่ง “ราวกับผู้ดูแลศูนย์วิจัยชั่วโลกได้
เลยไหมะ” ก็เป็นมุกหนึ่งที่เธอถูกใจ

“สวัสดิ์คร้าบ โธ วันนี้ก็หนาวตามเคยนะเนี่ย”

คนที่โผล่มาเป็นลำดับสองก็คือคูเมจิมาที่ทำงานมานานที่สุด

เขาเซ็ดเหงื่อบนหนังศีรษะพลางถอนใจเฮือก ถอดเสื้อผ้าวัดตะตาที่ชุ่ม
เหงื่อ เปลี่ยนเป็นชุดทำงานอย่างว่องไว ผมเหลือบมองแวบหนึ่งโดยไม่ได้
ตั้งใจ บนแผ่นหลังซราภาพนั้นก็มีคราบสีน้ำตาลหลายรอยลอยเด่น

“ซักจะร้อนขึ้นแล้วสิ ยังไม่ทันถึงหน้าฝนแท้ๆ แต่ที่นี้เย็นดี ไม่เลวแฮะ”

พอได้ยินคำพูดนั้น ทะบุจิสวนกลับทันควัน

“แต่อีก 30 นาทีเดี๋ยวก็ได้หนาวแล้วละ”

“ก็ไม่ผิดนะ”

คูเมจิเะยืมตาหยื่ออย่างใจดี ได้ยินว่าลูกสาวคนโตของเขาอายุรุ่นราว
คราวเดียวกับทะบุจิ ทั้งสองคนก็เลยชอบพูดจาหยอกล้อกันบ่อยๆ

ในที่สุด พนักงานชั่วคราวคนอื่นๆ ก็ทยอยมาถึง มีโอคุโซโนะ
ที่ลาหยุดเรียนมหาวิทยาลัย ตั้งหน้าตั้งตาทำงานเพื่อใช้หนี้เงินกู้ มิยาเกะ
ที่ใช้ชีวิตสงบสุข ได้ยินว่าลูกคนที่สามเพิ่งจะเกิดเมื่อครึ่งปีก่อน แต่ก็ล้อกันว่า
ในอดีตเจ้าตัวเคยเป็นนักเลงหัวไม้ และคาโนะยะที่เตะฝุ่นเข้าปีที่สองแล้ว
หน้าตาอิดโรย บอกว่าเมื่อเช้าก็เพิ่งจะไปสัมภาษณ์งานมา

“นี่ของแจกจากคุณทะบุจิ”

พอมากันพร้อมหน้า กล่องใส่แผ่นให้ความร้อนก็ถูกยกออกมาโชว์

“โธ นี่ใช้กับเท้าไหม้ย ขอบใจนะ หนาวจนนิ้วแทบจะหลุดอยู่แล้วเนี่ย”

— ต่างคนต่างเอ่ยปากขอขอบคุณใจ ทะบุจิโบกมืออ่อนอย่างไม่ใส่ใจ

“วันนี้เนะงานโหด ก็ต้องขอให้พยายามกันหน่อยละ”

“ลืย ช่วยเพลลาๆ มือหน่อยนะฮะ”

คิ้วเข้มๆ ของคาโนะยะตกห้อยอย่างน่าสงสาร ท่าทางตรงไปตรงมา

เข้ากับคนง่ายของเขาเรียกรอยยิ้มจากคนอื่น ๆ ได้เสมอ บางครั้งคาโนยะก็ชวนให้ผมนึกถึงเจ้าปู่นั้นขึ้นมาเหมือนกัน ทั้งๆ ที่รูปลักษณ์ภายนอกนั้นไม่ได้คล้ายกันแม้แต่นิด

ขณะที่ทำเช่นนั้นกันอยู่ พวกเราก็ได้ประชุมรอบเช้าก่อนเริ่มงาน แล้วต่างก็เข้าประจำงานของตน คุณเมจิระกับคาโนยะมีใบขับขีรถฟอร์กลิฟต์จึงรออยู่ที่ใกล้ทางเข้า คอยยกสินค้าที่อีกสามคนลำเลียงมาขึ้นรถ

ผมซึ่งอายุน้อยที่สุดจะประจำอยู่ในตำแหน่งหลับในสุด รับรู้ได้ว่าภายในโรงทำนุต เหนือที่ออกระหว่างนี้วเท่านั้นลดอุณหภูมิร่างกายไปเรื่อยๆ อดไม่ได้ที่จะต้องบอกขอขอบคุณไอลุ่นจากแผ่นให้ความร้อน

“พักก่อน ไปตรงเตาผิงกันเถอะ”

โอคุโซโนะชวน ภายในห้องเย็นเป็นพื้นที่ที่บดบัง มีแสงสว่างจำกัด ความรับรู้เรื่องเวลาจึงเฉื่อยชาลงไป ไม่รู้เลยว่าทำงานกันมานานแค่ไหนแล้ว

“โอ้ หนาวๆ รีบไปกันเถอะ” พอถูกเร่งให้ลุกจากที่นั่ง ผมก็พยักหน้าแข็งที่ออกรากับเป็นหุ่นกระบอก ในความหนาวจนขนจุกยังแข็ง เสียงของผมกับโอคุโซโนะกลายเป็นไอเย็นพุ่งออกมา

จังหวัดงานจะเป็นยังไงกันนะ อ้อ บอกยากอยู่นะ ก็ปริมาณไม่ใช่ย่อยนี่นา น่าจะรีบบอกกันแต่เนิ่นๆ นะ ผลอๆ วันนี้จะต้องอยู่ทำโอทีเอ้ ฉันทะไม่ได้มา จะต้องเริ่มงานพิเศษอีกที่ตอนสี่ทุ่มเสียด้วย

คุยกันไปพลางวิ่งเข้าไปในออฟฟิศ คุณเมจิระกับมียาเกะที่ไปปักหลักอยู่ที่หน้าเตาผิงแล้ว ยกที่นั่งให้แล้วไปชงชาอุ่นๆ มาให้ พวกเราค่อยๆ กระทบรีกระเป่าอีกครั้ง

“ได้แผ่นความร้อนนี้ ช่วยได้เยอะเลย มิวะจัง แหม จริงๆ แล้วเมียที่บ้านก็ซื้ออันนี้ให้ใช้อยู่เหมือนกัน แต่วันนี้ดันลืมเอามา ขอบใจจริงๆ เลย”

คุณเมจิระพูดอย่างยิ้มแย้มให้ทะนุจิที่เดินเตาะแตะเข้ามา ทะนุจิยิ้มมุมปากอย่างชินๆ เอ่ยถามว่าอาการปวดเอวเป็นยังไงบ้าง

คุณเมจิมะนั้นอายุจะครบ 60 อยู่แล้ว เมื่อวันก่อนขณะที่เขาของเข้าสต็อก เขาพยายามจะยกปลาทุ่นำทั้งตัวคนเดียวก็เลยเอวเคล็ด

“โชคดีที่แผ่นประคบที่เธอให้ตอนนั้น ใช้นั้นนะ ได้ผลเลยละ” “อ้อ ใช้นั้นใช้มัยละ ฉันเองก็ใช้อยู่ละ” ทั้งสองพยักพืดคุยกันอย่างเข้าอกเข้าใจตามประสาผู้ป่วยเหมือนกัน ครั้นจะถามว่า ปวดเอวมันทรมาณขนาดนั้นเลยหรือครับ ประเดี๋ยวจะถูกเขม่นเสียดแปล่าๆ ผมก็เลยดูเขาคุยกันเงิบๆ ตอนนั้นเอง โอคุโซโนะก็ยกเท้าข้างหนึ่งขึ้น ถอดรองเท้าบูตออกแล้วกำลังดึงถุงเท้าอยู่

“อ้าว โอคุคุง เอาไปแปะที่ถุงเท้าได้ไง แบบนั้นเดี๋ยวก็โดนลวกเอาหรือ”

มียาเกะมองปลายเท้าของโอคุโซโนะพลางยกไหล่

“เอ— ก็ลุงคุณเมจิมะเค้าบอกว่าใช้แบบนี้ี่นา”

พอถูกพูดถึง คุณเมจิมะก็ถอดรองเท้าบูต หันฝ่าเท้ามาให้ดู กลิ่นเหมือนถั่วปากอ้าเน่าโชยหึ่งออกมา ยิ่งอบความร้อนจากเตาผิงก็ยิ่งเหม็นแรงขึ้น

“ฉันนะไม่รู้สิกร้อนกะเค้าเลย ปกติก็เลยใช้แบบนี้ตลอด”

คาโนะยะที่เสียบมาถึงตอนนี้พูดด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ ว่า “แหมm เท้าคุณลุงกับเท้าคนหนุ่มนะมันหนาเท่ากันเสียดเมื่อไหร่แล้ว” ซึ่งมันก็ใช่ อย่างไม่รู้ดี ไม่มีใครเชื่อว่าคุณลุงตีนเหม็นเลยสักคน เพราะโดยพื้นฐานแล้ว พวกเขาต่างก็เป็นคนเอาจริงเอาจังกันทั้งนั้น

ก่อนจะมาเป็นห้าคนอย่างปัจจุบัน ผมก็ไม่ได้ชอบที่ทำงานนี้สักเท่าไร เพราะจะมีพวกที่ขี้นไม่ว่าจะระหว่างพักหรือระหว่างงานอยู่ไม่น้อย

คนที่ปากเก่งนั้นมักจะสามารถแค่ระดับนั้นๆ เป็นพวกเอาตัวรอดเก่ง มักจะอ้างเหตุโน่นนี่เพื่อให้บริษัทจัดหางานช่วยประสานงานอื่นให้ แล้วก็พากันหายตัวกันไปเรื่อยๆ พอคิดว่าตอนที่ฟังการอธิบายเนื้องาน ผู้ชายที่ชวนผมคุยอย่างสนิทสนมด้วยสาเหตุอย่างเดียวกับก็คือเรานั่งข้างๆ กัน หมอนั้นก็เป็นคนแบบนั้นเหมือนกัน

“จะให้ทำงานที่นี้ตลอดไปนะไม่ไหวหรอก งานก็หนักเงินก็น้อย บ้าบอฉันก็เลยตีชู้กับฝ่ายเซลล์ของบริษัทจัดหางาน แล้วเค้าก็แนะนำที่ที่เงินเดือนดีกว่าให้ ก็แค่ปลอมเป็นผู้หญิงตอบอีเมลให้ในเว็บไซต์หาคุณะ เงินเดือนโคตรดีเลยละ นายไม่ลองไปทำด้วยกันละ”

ผมตอบไปอย่างไม่ใส่ใจว่า อืม ก็ดีแล้วนี่ แล้วก็บอกว่าจะอยู่ทำที่นี้ต่อแต่ไม่ได้เอ่ยจากปากไปว่านายมันโง่งที่ลาออกจากที่นี้ หมอนั่นบนพิมฟ้าอย่างไม่พอใจ “อะโรวะ ไ้หมอนี้ ไม่เข้าใจเอาซะเลย” อยู่พักหนึ่ง แล้วก็ดูเหมือนในที่สุดก็ไปสูมหัวกับพวกอื่น แถมในวันสุดท้ายก็ขาดงานไปเลยโดยไม่ได้โทรมาแจ้งด้วยซ้ำ

“เฮ้ เป็นไรหรือเปล่า”

จู่ๆ พอรู้อีตัวอีกที ผมก็อยู่กับสองต่อสองกับคาโนยะ

หลังจากช่วงพัก เรื่องก็กลายเป็นว่าจะขนสินค้ามารวมกันใกล้ๆ ประตูโกดังเพื่อเร่งจังหวะงานให้เร็วขึ้น โอคุโซโนะกับมียาเกะช่วยกันขนย้ายสินค้าที่พวกเขาขนมาให้ ไปยังตำแหน่งถัดไปอย่างกระฉับกระเฉง คาโนยะนั้นทำงานไว ผลอๆ เขาอาจจะช่วยขนส่วนของผมไปด้วยแล้วก็ได้ระหว่างที่ผมมัวแต่นั่งเหม่ออยู่

“ขอโทษนะครับ ผมผลอใจลอยไปนานหรือเปล่า”

พอผมถาม คาโนยะก็ตอบสั้นๆ ว่า เปล่า คงลึกลับที่นิ่งมั้ง เห็นนั่งตาลอยก็เลยเป็นห่วงเท่านั้นแหละ ผมหน้าแดงค้อมหัวให้

คาโนยะใช้พลังแขนที่สมกับส่วนสูงยกของขึ้น แล้วก็เอ่ยขึ้นมาง่ายๆ ราวกับกำลังพูดว่ามือเย็นเมื่อวานกินปลาบั้งนั่นแหละ

“นายคบหาอยู่กับคุณทะบุงิจิหรือเปล่า”

ผมตะลึงอ้าปากหวิวจนพื้นหน้าเย็นเฉียบ ไม่ใช่เพราะความรู้สึกไวเกินไป แต่ถ้าหนาวเกินไปก็เสียวพินนี้แหละ แล้วก็ตอบไปหน้าตาเฉยเหมือนกับกำลังตอบว่ามือเย็นที่บ้านเมื่อวานเป็นเต้านู้หม่าล่ากับกุยช่ายผัดไข่

“ฮือ ก็...ประมาณนั้น”

คาโนยะตอบว่า “เหวอ” พลังยิ้มนิดๆ

“ก่อนหน้านี้ เมื่อไหร่แล้วนะ เธอเคยมาปรึกษาด้วย ใจฉันก็อยากจะถามว่าไปกันถึงไหนแล้ว แต่ครั้งจะถามกับเจ้าตัวเองก็ดูจะขวามผ่าซากไปหน่อย” เสียงของคาโนยะนั้นค่อยแต่ก็ได้ยินชัดเจน

“แต่เธอถ้าลองรูกหนักๆ ละก็อาจจะจับติดผิดคาดก็ได้ ดูเหมือนฉันจะเดาไม่ผิดแฮะ”

คาโนยะพูดในทำนองเดียวกันกับเจ้าปู้นั่น พอผมสวนกลับไปอย่างเคื่องๆ นิดหน่อยว่า “อะไรกันครับ ผมเนี่ยดูแล้วเป็นคนที่ไม่แพ้ทางการรูกถึงขนาดนั้นเชียวเหวอ” ก็โดนหัวเราะขำๆ อีกครั้ง

สายตาที่ดูสมกับเป็นรุ่นพี่นั้น ดูแล้วไม่ได้น่าขำใจแต่อย่างใด คาโนยะนั้นเป็นคนที่ไม่ชอบพูดมากระหว่างทำงาน ดังนั้นการที่เขาพูดขึ้นตอนนี้ก็เป็นที่เข้าใจได้ว่าเพราะเขาจะจะเป็นหวังว่าคนอื่นฯ จะได้ยินเข้ากระมัง

“จันรี ก็ดีแล้วที่ไปกันได้ดี สมัยก่อนฉันก็เคยโดนแซวว่าใครมาปรึกษาฉันก็มีแต่จะชวยเปล่า”

ผมเหลือบตาขึ้นแอบสังเกตดูคาโนยะ เพราะประสบการณ์ในชีวิตที่ผ่านมาสอนให้รู้ว่า เวลาที่คนอื่นเอ่ยปากนั้น โดยทั่วไปแล้วสิ่งที่อยู่ในใจกับสิ่งที่ปากพูดนั้นมักจะแตกต่างไปเป็นคนละเรื่อง

ดวงตาของคาโนยะดูเรื่อยเฉื่อยคล้ายคลึงกับเจ้าปู้นั่น แสดงว่าตอนนี้เขากำลังพูดจากใจจริง ทันทีที่เข้าใจในเรื่องนี้ ก็รู้สึกเขินๆ ขึ้นมา ผมบอกเขาไปตามตรงว่าหมดสัญญางานเมื่อไหร่ ความสัมพันธ์ก็คงจะจบลงโดยอัตโนมัติ เขาก็ยิ้มเจื่อนๆ ตอบว่า “เหวอ จันก็ช่วยไม่ได้นะ”

หลังจากสนทนากันสั้นๆ เสร็จ พวกเราก็พยักหน้าให้กันครั้งหนึ่งแล้วต่างคนต่างก้มหน้าก้มตาทำงานกันต่อ จะปล่อยให้เวลาสูญเปล่าไม่ได้และการคุยกันในที่หนาวเย็นนั้นสิ้นเปลืองพลังงานร่างกายอย่างรุนแรง

カニミソ

คานิมิโสะ กลืนกินอย่างโอชะ

คุรางาริ ไช เซียน

อิตเรค ทงบัสโดโนว์ แปล

KANIMISO

©Sou Kuragari 2013, 2015

First published in Japan in 2013 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION,

Tokyo through Lanka Creative Partners co.,Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิถุนายน 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟูกู

ISBN 978-616-14-0764-3

ไช, คุรางาริ.

คานิมิโสะ กลืนกินอย่างโอชะ.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2569.
224 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิตเรค ทงบัสโดโนว์, ผู้แปล.
II. บอมฟา, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0764-3

เจ้าสำนักไต้ฟูกู

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมซัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวงศ์ นิเวระระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

กาญจนา บุญนาค

ภูสุรี ภูมภัฏ

ธนพนธ์ งามพลกรัง

อภิัญญา ผาสุตตะ ศุภณี ศรีมันจู

Bomfha มาริสา ซาติยาภา

อัคคณัฐ ชูมนม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิวีนู
Green
Read
กรุณาขอสงวนลิขสิทธิ์
www.greenread.com

 คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

 @booktime

แวะมาพูดคุยและติดตามผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

ขณะตกงานและหมดอาลัยในชีวิต “ผม” ได้เก็บปู่ตัวเล็กๆ
จากชายหาดมาเลี้ยง แต่เจ้าปู่กลับพูดภาษาคนได้
และแม้จะตัวเล็กนิดเดียว มันกลับกินทุกอย่างที่ขวางหน้า
ท่ามกลางชีวิตตอลเวง ผมตัดสินใจหางานทำ เพื่อหาเงินมาเป็นค่าอาหารให้มัน
แต่แล้ววันหนึ่ง ผมปลั่งมือฆ่าแฟนสาวที่เพิ่งคบกันด้วยอารมณ์ชั่ววูบ
จู่ๆ ผมก็เปรยขึ้น “เจ้าปู่...จะกินไอ้นี้ไหมนะ”
เจ้าปู่ตอบ “งั้นก็...ไม่เกรงใจละนะ”
เมื่อ “ผู้ล่า” และ “เหยื่อ” กลับตาลปัตร มิตรภาพสุดสะพรึงก็ถือกำเนิดขึ้น
2 เรื่องสั้นสุดช็อกฮาในญี่ปุ่น! ด้วยความสยองขวัญที่ “งดงามในหยาดน้ำตา”

กาารันตีรางวัล Excellence Award
จาก Japan Horror Novel Award ครั้งที่ 20

SN0118 นิยายสืบสวน

299.-

Cover Design : Bomfria

www.boon

www.booktime.co.th

@booktime